

Đạo Sĩ Kinh Kỳ

Contents

Đạo Sĩ Kinh Kỳ	1
1. Chương 1: Mở Đầu	2
2. Chương 2: Cái Chết Bí Ẩn	3
3. Chương 3: Quyển Nhật Ký	4
4. Chương 4: Bảo Vệ Mới	5
5. Chương 5: Anh Là Ai?	7
6. Chương 6: Tập Luyện	8
7. Chương 7: Chỉ Là Tiểu Yêu?	10
8. Chương 8: Bát Quái Chiêu Hồn Trận	12
9. Chương 9: Tiêu Diệt	13
10. Chương 10: Cổ Mộ	14
11. Chương 11: Cầu Siêu	16
12. Chương 12	17
13. Chương 13: Người Quen	19
14. Chương 14	20
15. Chương 15	21
16. Chương 16: Đối Mặt Hành Thi	23
17. Chương 17: Hắc Đạo Nhân	24
18. Chương 18: Tại Sao?	26
19. Chương 19: Hắc Đạo Nhân! Lão Là Ai?	27
20. Chương 20: Bất Ngờ!	29
21. Chương 21: Đường Hầm	30
22. Chương 22	32
23. Chương 23: Vừa Kịp Lúc	33
24. Chương 24: Ngũ Hành Trận Khoá Thi Vương	35
25. Chương 25: Hoả Diễm	35
26. Chương 26: Đã Lâu Không Gặp!	36
27. Chương 27: Kết Thúc	38

Đạo Sĩ Kinh Kỳ

Giới thiệu

Thể loại: Tâm linh, Hư cấu, Linh dị. Trạng thái: Full (dự kiến có phần 2) Ngày nay mọi người sống trong cuộc sống hiện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-si-kinh-ky>

1. Chương 1: Mở Đầu

.....

” - Tha thu... Lôi Phá Quyền...!

Những tia sét vẫn còn bao quanh năm đám của tôi như xác nhận lại chưởng lực vừa rồi từ đâu mà ra, con ma cà rồng học máu tươi đau đớn nói không lên lời, rồi nó gồng hết sức lại rống lên một tiếng cực lớn... ”

Lâm chăm chú đọc bộ truyện “Tôi là đạo sĩ” của tác giả Nguyễn Điệp. Hắn rất thích bộ truyện này, luôn mơ ước trở nên bá đạo như nhân vật Đ trong truyện, đi khắp nơi trừ gian diệt ác với những khả năng dị thường...

Mạc Lâm - một thiếu niên 17 tuổi, hiện đang theo học tại một trường nội trú tư thục của thành phố, lực học cũng không phải là yếu nhưng cũng tạm đủ để lên lớp đều đều. Sở thích của cậu là tìm hiểu về những bí ẩn tâm linh trong cuộc sống và đọc các tiểu thuyết kinh dị.

Ước mơ của Lâm là trở nên bá đạo, sở hữu nhiều dị năng như các nhân vật chính trong các bộ truyện như “Đạo sĩ tản mạn kì”, “Vùng đất vô hình” hay cực giàu, nhiều tài phép như huyền thoại Lâm Chánh Anh... Vậy nên Lâm luôn chìm đắm trong mơ suy nghĩ viển vông, tư tưởng luôn ở trên mây khiến về bề ngoài lúc nào cũng khù khờ, lơ đãng như mấy thằng thiếu năng.

...

- Lâm! Lâm...xuống dọn dẹp nhà cửa phụ mẹ coi! Đi học cả tuần về rồi cứ ở trên phòng suốt là sao?

Chẳng là hôm nay chủ nhật, Lâm về nhà vào cuối tuần để nghỉ ngơi và chuẩn bị cho tuần học mới. Và như thường lệ lại nhốt mình trong phòng để nghiền ngẫm mấy bộ truyện yêu thích. Cho tới khi nghe mẹ gọi.

- Dạ...! Con xuống liền... - Lâm uể oải đáp, mắt rời khỏi màn hình laptop, gấp máy lại rồi bước xuống lầu.

- Mẹ coi dọn dẹp nhà kho cho gọn lại, để mẹ đem mớ đồ cũ cất vô cho đỡ chật nhà, đồ đạc gì đâu tha về cả đống...

Lâm miễn cưỡng bước vào nhà kho cùng cây chổi, dọn nhà kho là công việc mà cậu ghét nhất...

- Khụ khụ! Bụi bặm gì dữ vậy trời! Lâm vừa quét vừa than thở.

- Ế! Có cái gì vậy ta? – Cậu chú ý đến một chiếc hộp nhỏ đặt trên nóc tủ đồ cũ - “Nguyễn Đ nhờ vợ được cái hộp của bà nội mà trở thành đạo sĩ bá đạo, có khi nào...” - Lâm thầm nghĩ, mừng rỡ khi mình đang trong hoàn cảnh giống nhân vật Đ, biết đâu lỡ ngớ lại vợ huy chương thì bá cmn đạo rồi.

Nhanh chóng, Lâm lôi ngay chiếc hộp xuống, phủi lớp bụi dày bám trên nắp và mở ra. Tim đập thình thịch, mồ hôi chảy ướt cả trán, mọi giác quan hoạt động hết công suất.

Hai tay run run mở chốt khóa, đẩy nhẹ nắp hộp ra. Lâm tưởng tượng trong hộp sẽ là một quyển sách cũ kỹ ghi đủ mọi loại bùa chú ẩn quyệt trừ tà.

Nhưng đời thì méo bao giờ như mơ...à nhầm, méo như truyện... bên trong chiếc hộp chỉ vón vện một quyển vở hiệu...ba cây bút cùng những dòng chữ và nhiều con số:

”Cô 6 bán chè: 26 - 50 ngàn.

Chị 7 đầu xóm: 39 - 70 ngàn.

.....”

- Mắc thằng bố nó! Lâm mừng hụt - Lâm bực bội ném chiếc hộp vào một góc rồi nhanh chóng dọn dẹp lại nhà kho sau đó về phòng nghiền ngẫm tiếp những chương cuối dang dở của bộ “Tôi là đạo sĩ”. Mà có cái Lâm rất bực đó là tác giả Nguyễn Điệp viết truyện rất ngắn, vừa liếc cái là hết ngay nên lúc nào cũng phải đợi tầm 3-4 chap truyện Lâm mới bắt đầu đọc.

Sáng đầu tuần...

- Ê Lâm, dậy đi, cô gọi mày kìa - Tuấn - bạn thân của Lâm đang lay mạnh.
- A...a...a...Tha thu...Lôi Phá Quyền...! - Lâm đứng bật dậy la lớn, hai tay đẩy mạnh về trước làm bà cô già giật mình xém chút té ngã.
- Cả lớp được một trận cười vỡ bụng, Tuấn lắc đầu ngao ngán...
- Ra hành lang đứng ngay cho tôi...!

-Còn nữa-

2. Chương 2: Cái Chết Bí Ẩn

Khuya hôm đó...

Như thường lệ, Lâm cùng Tuấn ôm laptop nghiền ngẫm tiếp mấy bộ truyện ma. Đêm nào hai thằng cũng thức đến gần sáng để ngẫu nhiên từng bộ một. Còn Nam và Cường đã ngủ say từ 8-9 giờ tối (phòng ký túc có 4 người, gồm Lâm, Tuấn, Nam và Cường). Khác với Lâm mỗi lần thức khuya là sáng hôm sau lại ngủ gục trong giờ, Tuấn có thể thức thâu đêm mà sáng ra vẫn tỉnh táo như thường.

- Thôi đi ngủ mày ơi, gần 2 giờ rồi! - Tuấn uể oải vươn vai ngáp.
- Đợi chút, đọc xong chương này đã!
- Đẹp, đi ngủ đi! Mai lại ra hành lang nữa bây giờ! - Tuấn bực bội đóng luôn con lap lại rồi ôm leo lên giường luôn.

Tuy có hơi tiếc mấy chương truyện, nhưng Lâm vẫn phải miễn cưỡng chui vào giường đi ngủ vì thực nó cũng chẳng muốn Tuấn bực lên rồi lại nện cho mấy cái...

Trần trọc mãi không ngủ được, Lâm bật dậy, mở cửa bước ra ngoài hóng gió. Giờ này ra ngoài thì không lo bị bắt, vì quản sinh, bảo vệ đã ngủ say tự đời nào rồi, may ra giờ này còn mấy con chó hoang sủa nhau ồm ồm ngoài kia.

Nhè nhẹ đẩy một bên cửa, Lâm bước ra ngoài vươn vai múa may cho giãn gân cốt. Trước phòng của Lâm là một cây xà cừ lớn, bên dưới gốc cây là vài cái ghế đá nhỏ để học sinh ngồi tán dóc. Lâm bước đến gốc cây, tựa lưng vào ghế tận hưởng những cơn gió nhẹ nhàng của đêm mùa thu. Lá cây đưa xào xạc, cả khoảng sân trống vắng, yên tĩnh, chốc chốc lại có vài tiếng chó tru tréo đến rợn người. Bóng đèn sáng rọi bóng cành cây hằn trên tường, trên mặt đất tạo thành những hình thù quái dị mà những người có trí tưởng tượng phong phú ắt sẽ rùng mình...

Gió nhẹ đưa, vài chiếc lá nằm dưới đất khẽ bay...

Lâm nhắm nghiền mắt tận hưởng làn gió nhẹ...

Cành cây đưa nhẹ, lá khua xào xạc...

Một bóng đen có vẻ như được treo lơ lửng trên cành cây bằng một sợi dây thừng in trên mặt đất...

Lâm tỉnh cờ mở mắt, thấy bóng đen kỳ dị thì quay lại phía sau lưng mình...

...

Cả trường xôn xao vì cái chết kì lạ của một nam sinh. Cậu là P - bạn học lớp cũ của Lâm, được phát hiện chết trong tư thế treo cổ trên cành cây xà cừ, chỗ Lâm ngồi đêm qua, đương nhiên người phát hiện là Lâm. Thân thể tím tái, cứng đờ; mặt tím ngắt, lưỡi thè ra ngoài trông rất kinh dị cùng với đôi mắt mở to, tròn tròn cùng những tia máu đỏ ngầu. Đặc biệt, không phát hiện thấy bất cứ công cụ nào giúp P leo lên để...cột dây tự tử, không một chiếc ghế, không một chiếc thang; vậy làm thế nào mà một người bình thường có thể

treo mình lên tận một cành cây cao đến hơn 3 mét, hơn nữa...sợi dây dùng để treo cổ không phải là dây thừng bình thường, có vẻ là một nguyên liệu từ thiên nhiên với bề mặt nhẵn bóng, màu trắng đục như tơ?

Lúc khám nghiệm tử thi không hề có bất cứ dấu vết nào cho thấy nạn nhân bị giết trước đó rồi đưa lên cây; cũng không có dấu hiệu nào cho thấy P tự tử: một nam sinh hoà đồng, vui vẻ với mọi người; hăng hái, tích cực trong mọi việc và luôn yêu đời như P thì làm sao có thể nghĩ đến con đường tự sát được. Riêng có một điểm rất đặc biệt mà phía công an giữ kín: “Phía cổ trái của P có hai lỗ nhỏ trông như vết rằn cằn nhưng không có vết răng nhỏ xung quanh, và có nhiều vết móng tay cào xước ở phần lưng và ngực.”

Bằng kinh nghiệm lâu năm đọc truyện kinh dị, Lâm dám chắc chắn rằng P chết là do một thế lực nào đó vượt xa khỏi hiểu biết của con người gây ra. Một thứ nào đó đã đưa P lên cây bằng năng lượng vô hình, treo P lên và cấm phập những chiếc răng nanh sắc nhọn vào cổ cậu, dùng những móng tay sắc nhọn cào cấu cơ thể trong khi cậu đang vùng vẫy và dùng năng lực cản trở không để thoát ra một âm thanh nào trong đêm yên tĩnh...một cái chết im lặng...

Đêm qua, khi phát hiện cái xác, chính Lâm là người tìm cách gỡ xuống trong khi tri hô. Cũng chính cậu là người đầu tiên thực hiện việc khám nghiệm sơ qua. Đồng tử giãn hẹp, cơ thể vẫn còn hơi ấm chính là điều mà Lâm băn khoăn (ông nội của Lâm là chủ một trại mai táng, do thường xuyên đi theo ông nên Lâm có học được chút ít kiến thức về tử thi). Rõ ràng trong vòng 30 phút đó ở sân trường chỉ có Lâm, vậy mà chính cậu cũng chẳng phát hiện sớm hơn trong khi cây xà cừ đối diện phòng mình. Mọi suy diễn về một thế lực vô hình của Lâm có vẻ đúng...

Đêm sau ngày phát hiện cái chết của P...

- Lâm...Lâm...mày phải giúp tao...dưới gối nằm của tao...

Lâm giật mình tỉnh giấc, mồ hôi vã ra như tắm. Lâm vừa trải qua một giấc mơ kì lạ: P đứng ngay đầu giường mình trong bộ dạng hết sức kinh dị; lưỡi thè ra dài đến tận cổ, thấp thoáng là đầu hần sợi dây, mặt tái xanh trông rất đáng sợ...P đứng đó gọi Lâm, nhắc đi nhắc lại về thứ gì đó dưới gối nằm của mình và cầu mong Lâm giúp đỡ...? Dù đã miễn nhiễm với những thứ kinh dị nhưng Lâm vẫn cảm thấy rất sợ hãi, phần vì lần đầu trực tiếp mơ thấy người chết, phần vì cái chết của P quá bí ẩn, phần vì từng là bạn bè nên cảm thấy bất an, lo rằng P sẽ theo ám mình như trong những câu truyện kinh dị hay đọc...

Lâm quyết định ngày hôm sau sẽ thử đến phòng P tìm xem có gì bí ẩn dưới gối nằm của cậu hay không...

-Còn nữa-

3. Chương 3: Quyển Nhật Ký

”Ngày 15/12, trời nắng.

...

Tôi đang đi trên hành lang vào buổi tối thì chợt nghe thấy tiếng động lạ giống như tiếng chân bước nhanh, có vẻ rất nhiều người đang di chuyển. Tôi bước đến hướng có tiếng bước chân, khuất sau dãy hành lang. Tiếng bước chân có vẻ nhanh hơn, khi tôi vừa rẽ tới thì chẳng có gì, tất cả đều yên lặng. Có vẻ tôi đã nghe nhầm, tôi bước về tiếp nhưng bị vấp ngã vì đạp phải một búi tơ nhện dày. Tôi nhanh chóng đứng dậy và về phòng.

Ngày 16/12, trời nắng.

...

Đêm qua, trong lúc trần trọc vì mất ngủ, tôi lại nghe tiếng bước chân ấy. Có vẻ khá gần với phòng mình, tò mò, tôi bước ra ngoài. Tiếng bước chân lại biến mất, tất cả lại yên lặng, có lẽ tôi căng thẳng quá nhiều rồi.

Vừa rồi, một huyện kinh khủng đã xảy ra với tôi, có lẽ tôi nên tìm đến bác sĩ tâm lý...Một con nhện khổng lồ, kinh khủng, nó có phần thân nhện và phần đầu là của con người. Phải bình tĩnh...phải bình tĩnh...

Tối, sau khi từ lớp nhạc về, tôi lại nghe thấy tiếng bước chân. Lần này có vẻ như ở rất gần tôi, từ căn phòng 318 bỏ trống đã lâu. Bên cạnh đó, tôi còn nghe thấy tiếng sột soạt từ đó. Tò mò, tôi đẩy nhẹ cửa ra...Một con nhện khổng lồ đang bò quanh phòng, liên tục nhả tơ khắp nơi, căn phòng toàn là tơ nhện. Nó có phần trên là một người phụ nữ, phần dưới là 8 cái chân linh hoạt. May là ả không phát hiện ra tôi...tôi nhanh chóng chạy về phòng, hoảng loạn thật sự khi viết nên những dòng này...

Ngày 17/12, trời nắng.

May mắn hôm nay là chủ nhật, tôi đã có thể trở về nhà tránh xa cái thứ quỷ quái kia. Bây giờ tôi phải làm sao? Tôi không trông đợi ngày mai một chút nào. Đúng rồi, tôi sẽ nhờ người đó giúp, chắc chắn anh ta sẽ có cách..."

Lâm đang đọc từng trang của quyển nhật kí dưới gối P, ngày 18 là ngày phát hiện ra cái chết của P, hai ngày trước thật sự bí ẩn.

"Ngày 18/12, trời âm u, mưa nhẹ.

Người tôi đợi vẫn chưa đến...

Tôi vẫn đang hoảng loạn, thật sự hoảng loạn, tiếng bước chân vẫn ngoài kia, ngày trên dãy hành lang. Thình thoảng tôi vẫn thấy một bóng đen xẹt qua khung cửa kính, chắc chắn là ả. Có lẽ ả đang tìm tôi, có lẽ đêm qua ả đã thấy tôi..." – Nhật kí bị dừng đột ngột ở đoạn đó. Có lẽ P đã vội vã giấu cuốn nhật kí xuống gối nằm, mọi chuyện sau đó thì không rõ nữa...

- Mày nghĩ sao? Có nên báo cho thầy cô không? - Tuấn hỏi.

- Mày nghĩ ai sẽ tin? Không đâu, họ sẽ nói rằng đây chỉ là sự tưởng tượng của P rồi vẫn kết luận là tự tử do stress thôi. - Lâm suy nghĩ một lúc rồi nói - Có lẽ nên chờ đợi người được nhắc đến trong quyển nhật kí này, có thể sẽ có cách.

- Tao cũng nghĩ giống mày, hay tụi mình tự xử lý vụ này đi - Nam và Cường cùng nói.

- Nguy hiểm lắm, bọn mày thấy P chết thế nào chưa? Bọn mày muốn giống vậy lắm à? - Tuấn nghiêm giọng
- Trước tiên, Lâm là người có thể liên lạc được với P trong giấc mơ, mày tìm hiểu kỹ hơn đi!

- Cũng có lý, vậy tối nay nếu P còn hiện về tao phải hỏi rõ.

- Quyết định vậy đi, tụi bây phải giữ bí mật tuyệt đối, không được hó hé nghe chưa?

- Ok, tin tưởng nhau xít đi mày

-Còn nữa-

4. Chương 4: Bảo Vệ Mới

- Học...học...học...học... Phải nhanh lên, nó sắp đuổi kịp rồi! – Lâm đang hốt hoảng, dốc hết sức để chạy, hành lang vắng tanh, tối om.

Phía xa xa dường như có một bóng đen đang đuổi theo, Lâm vẫn chạy thẳng không dám quay lại nhìn... Bóng đen ngày càng gần hơn, nó có 8 cái chân đầy lông lá – là một con nhện với nửa trên là người, một người phụ nữ với ánh mắt đỏ ngầu như sáng lên trong đêm tối. ả vẫn đuổi theo Lâm, nhe hàm răng sắc nhọn với hai chiếc răng nanh nhọn hoắt chực chờ cắm thẳng vào cổ Lâm. Con nhện tinh đã bám sát cậu, giờ hai bàn tay người đầy móng vuốt ra phía trước cào thẳng vào phía sau Lâm. Bị ả cào trúng, Lâm mất

đà ngã về phía trước lăn mấy vòng rồi nằm gục dưới đất. 8 cái chân linh hoạt dần tiến đến, mắt Lâm mờ dần đi...

Ngạt thở, Lâm vùng vẫy mở mắt ra thì thấy mình đang bị treo lơ lửng trên cây. Ắnhẹn tinh dung một sợi tơ để treo cổ cậu lên. Lâm cố vùng vẫy thoát ra nhưng không được, sợi tơ quá chắc chắn. Lâm cố ú ớ thật to để kêu cứu nhưng không thành... Phía dưới chân, Lâm thấy chính mình đang ngồi dưới ghế đá cạnh gốc cây. Cậu cố gọi “mình”, gây sự chú ý nhưng có một hang rào vô hình đã ngăn cách mọi âm thanh. Lâm tuyệt vọng buông xuôi, ắnhẹn tinh bò dần đến cầm phập hai chiếc rang sắc nhọn vào cổ cậu...

- A.a.a.a.a... - Lâm bật dậy trong sự sợ hãi tột cùng, tay sờ khắp cổ kiểm tra rồi thở phào nhẹ nhõm vì biết vừa rồi chỉ là mơ. Nhưng giấc mơ quá chân thực, tưởng chừng như chính cậu đã trải qua cảm giác đó... Một bóng trắng tựa sương khói ở đầu giường của Lâm dần dần rời khỏi phòng...

Sáng hôm sau...

- Đó, mọi chuyện là như vậy! - Lâm kể toàn bộ sự việc đêm qua cho cả bọn.

- Chắc là P cố tình báo mộng cho mày đó, ít ra thì tụi mình cũng biết thêm một chút rồi. Hay sau giờ học thử tới phòng 318 coi không bày? Buổi sáng chắc cũng không có gì xảy ra đâu. - Cường đề nghị.

- Không! Nguy hiểm lắm, mày muốn chết hả! Dẹp dẹp hết - Tuấn gắt.

- Tao thấy buổi sáng chắc không sao đâu, mày khỏi lo đi Tuấn - Lâm nói.

- Tùy tụi bây, tao không đi, tao còn muốn sống lắm! - Nói rồi Tuấn quay mặt bước về phòng bỏ lại đám kia.

- Vậy quyết định 11h30 nha bây! - Cường nói.

- Ok!

...

Trước phòng 318...

- Mày mở cửa đi Lâm, nhanh lên! - Nam và Cường núp sau lưng Lâm đẩy cậu về phía trước.

- Thì...tụi bay cứ từ từ chứ, chờ mờ! - Lâm gắt.

Lâm nhẹ nhàng đặt tay lên nắm đấm cửa vặn nhẹ rồi đẩy cửa hé ra. Cả ba run run hồi hộp, mồ hôi đổ ra nhiều như đứng dưới nắng gắt, tim đập như muốn loạn nhịp... Cánh cửa từ từ hé ra, chợt một bàn tay đặt trên vai Cường làm cậu giật bắn người.

- Ba đứa bây làm gì ở đây? - Một thanh niên trẻ mặc áo bảo vệ cất tiếng hỏi.

- Dạ...dạ không có gì! Ủa mà anh là bảo vệ mới hả? - Lâm ấp úng đáp, tay đóng cửa phòng lại đánh trống lảng.

- Ờ! Mới vô làm bữa đầu! Hết giờ học rồi, lo về phòng đi chứ la cà ở đây làm gì? Muốn ăn biên bản không?

- Giọng thanh niên có vẻ không mấy thân thiện.

- Dạ...dạ...tụi em về liền, mà anh cẩn thận căn phòng này nha! - Lâm gãi đầu.

- Hửm? Phòng này có gì hả? - Nói rồi anh bảo vệ tiến đến đẩy mạnh cửa phòng ra dưới sự bất ngờ của cả bọn.

Cửa phòng mở toang, bụi bám trên đồng bàn ghế cũ bay mù mịt, có vẻ như phòng này đã bỏ hoang khá lâu... Chợt anh bảo vệ xám mặt lại, nhanh chóng đẩy cả bọn tránh xa rồi đóng sầm cửa lại, quát:

- ĐI VỀ NGAY!

Ba thằng vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng nghe quát thì giật bắn người vội vã chạy về phòng.

- Mạc Thế Lâm? - Anh bảo vệ nhú mày khi nhìn thấy tên Lâm trên phù hiệu áo - Là nó hay ai đây?

-Còn nữa-

5. Chương 5: Anh Là Ai?

Tối đó, tại một căn phòng trọ nhỏ nằm trong hẻm...

- Mạc Thế Lâm... Có thể là nó lắm! - Một thanh niên đắm chiêu suy nghĩ, miệng lẩm bẩm - Thôi gọi thằng P lên hỏi cho dễ!

Nói đoạn, anh lôi ra một tấm bảng có ghi các chữ cái và những con số cùng nhiều hoa văn đẹp mắt. Tắt đèn, anh ta thắp một ngọn nến trước mặt rồi bắt đầu lẩm nhẩm gì đó, tay đặt trên một đồng xu nhỏ để giữa bàn cầu cơ...

- P, thằng nhóc lúc trưa có phải là người cần tìm không?

Đồng xu bắt đầu di chuyển nhẹ nhàng:

- P...H...A...I...

- Vậy bây giờ phải làm gì?

- G...A...P...N...O...D...I

- Nhưng mà giờ này anh làm gì có ca trực, sao vào trường được?

- P...H...A...I...G...A...P...N...O

- Chơi khó nhau quá, nhưng mà thôi! Cũng tại anh tới trễ nên mày mới chết thảm như vậy, thôi anh sẽ cố chuộc lỗi để mày mau siêu thoát...haizz...

Ở phòng của Lâm...

- Đó, mọi chuyện là vậy. Tụi tao chưa kịp làm gì thì bị đuổi về rồi! - Lâm đang thuật lại chuyện lúc trưa cho Tuấn nghe.

- Vậy là phòng đó cũng bình thường hả? Tao thấy hồng có gì lạ hết á mày! - Cường nói.

- Mày không thấy lạ hả? Lúc ảnh mới bước vô thì tự nhiên đổi sắc mặt rồi đuổi tụi mình về liền đó. - Lâm cố nhớ.

- Có thể là ảnh không muốn tụi mình quậy phá gì thôi á mà! - Nam nói.

- Chưa chắc, tao nghĩ giống thằng Lâm, chắc chắn có gì đó mà ảnh muốn giấu tụi bây. Trưa mai tao đi chung với tụi mày tới phòng 318. - Tuấn có vẻ hướng suy nghĩ theo chiều Lâm.

- KHÔNG ĐƯỢC! - Một bóng người đứng trước cửa phòng gắt nhẹ.

- Hả? Là anh à? Anh tới đây làm gì vậy?

Anh bảo vệ từ từ bước vào phòng rồi đóng cửa lại, ngồi xuống giữa phòng nhìn Lâm rồi hỏi:

- Chú mày tên Lâm? Mạc Thế Lâm?

- Dạ, ủa sao anh biết tên em? - Lâm hơi ngạc nhiên - À là phù hiệu áo.

- Đúng, và anh còn biết “chuyện kia” nữa kìa.

- “Chuyện kia”? Không lẽ là P?

- Đúng, cứ gọi anh mày là Thiên. Trước ngày P chết nó có liên hệ với anh rồi kể về con nhện kia. Nhưng vì bận nhiều việc nên khi tới đây đã nghe chuyện nó chết rồi. Mấy lần cầu cơ gọi nó lên mà chỉ được có 6 chữ Mạc Thế Lâm. Bây giờ chú kể cho anh nghe toàn bộ sự việc được không?

- Dạ...chuyện là vậy... - Lâm kể lại mọi chuyện từ lúc phát hiện xác P cho đến khi được báo mộng kì lạ rồi gặp anh Thiên ở phòng 318.

Thiên lắng nghe, mặt có vẻ suy tư một chút. Đoạn, Thiên nói:

- Có vẻ đây chỉ là một con yêu nhện bình thường không có gì đáng ngại. Hồi trưa lúc mới vào phòng đó anh thấy có mùi hắc khí hơi nặng nên mới đuổi tụi mày ra. Bây giờ thì yên tâm, tối mai anh có ca trực sẽ diệt nó.

- Diệt nó? Vậy anh là...?

- Đệ tử đời thứ 46 Mao Sơn tông phái Thất sát - Lê Việt Thiên...

-Còn nữa-

6. Chương 6: Tập Luyện

- Sao? Tối nay không được hả anh? - Cả bọn hơi tiếc nuối vì anh Thiên báo rằng ối nay không thể thực hiện việc tiêu diệt con yêu nhện kia được.

- Ủ, anh mày cũng muốn làm nhanh gọn lẹ lắm chứ. Nhưng khổ cái hôm nay ca trực đúng ra chỉ có mình anh thì lại bị xếp trùng với ông H kia rồi, làm mà bị lộ là chết. Thôi Chủ nhật này xin chuyển ca trực để làm cho thuận tiện.

- Èo, tưởng sắp được coi anh trở tài bắt ma cho tụi em coi. Chủ nhật phải về nhà rồi, chán quá! – Lâm ngán ngấm...

- Thì tụi bây được an toàn chứ có gì đâu, chốt vậy đi. Lo vô lớp đi để trễ cả lũ bây giờ.

- Chết cha, xém nữa quên. LỆ TỤI BÂY! - Rồi cả đám nhón nháo lo thay quần áo sau đó vắt giò lên cổ mà chạy.

Thiên lắc đầu rồi quay ra khi đám nhóc vừa đi khỏi. Anh tiến đến hướng căn phòng 318... Đứng trước cửa phòng một lúc lâu, Thiên xem xét một lúc rồi lấy ra một cuộn chỉ mỏng màu đỏ căng lên cửa thành một tấm lưới che kín. Đoạn thiên lấy ra một đạo bùa màu tím dán lên tấm lưới kia rồi lẩm nhẩm, tay bắt quyết về những đường ngoằn ngoèo vào không khí. Tấm lưới và lá bùa dần trở nên trong suốt, mắt thường không nhìn được...

- Tạm thời nhốt mày trong đây vài hôm, đợi đến chủ nhật thì... - Thiên cười nhẹ rồi quay lưng đi, có tiếng sột soạt trong căn phòng cùng vài tiếng ré nhỏ có vẻ tức giận...

Những ngày sau đó trôi qua khá yên bình, không có hiện tượng gì kỳ lạ xảy ra, cả bọn cũng không gặp anh Thiên nhiều... trừ Lâm

- Bọn nó ngủ hết rồi! – Lâm lén lút lên ra ngoài vào nửa đêm khi cả phòng ngủ say. Khoác vội chiếc áo, Lâm rón rén mở cửa phòng và chạy thẳng ra sân sau trường.

- Chú lại tới trễ! – Thiên đã ở đó từ bao giờ.

- Hề...dạ xin lỗi sư phụ, tại tụi nó thức đánh bài khuya quá...

- Đã bảo là đừng gọi anh mày là sư phụ nữa mà, nghe già quá. Thôi không nói nhiều nữa, kiểm tra bài cũ. Ở kia có một hình nhân rơm nhỏ, chú mày dùng Cửu tự ấn quyết đánh ngã nó xuống coi – Thiên chỉ tay về phía gốc cây phượng ở góc sân, cách đó tầm 10 bước chân, chỗ có một hình nộm rơm được dán lá bùa màu vàng trước ngực.

- Dạ sư phụ...ủa lộn, anh!

Lâm bước lên một bước, đứng thẳng hướng với hình nộm. Mắt nhắm lại, tập trung hít thở đều, tay bắt 9 ấn quyết:

- Lâm - Binh - Đẩu - Giả - Giai - Trận - Liệt - Tại - Tiền!

Viu...viu... gió thổi nhẹ nhàng, chẳng có gì xảy ra.

- Ủa gì kì vậy? Thử lại... Lâm - Binh - Đẩu - Giả - Giai - Trận - Liệt - Tại - Tiền!

Viuuuu... hình nộm rơm vẫn đứng hiên ngang...

- Hầy, thất vọng chú mày quá. Không hiểu nổi chú mày có tài gì mà lại được đích thân sư phụ của anh kêu anh nhận chú làm đệ tử...haizz – Thiên có vẻ thất vọng.

Ba ngày trước đó...

Một ông già mặc áo nâu sậm màu dò hỏi đường đến phòng trọ của Thiên...

“Cộc cộc!” ... - Có ai ở nhà không?

Thiên đang ngủ trưa thì bị gọi nên có vẻ hơi mệt mỏi:

- Dạ có...! – Thiên uể oải ngồi dậy ra mở cửa.

- Ông là... Mời thầy vô nhà, sao tự nhiên thầy vào đây làm gì vậy? Thầy đi đường có mệt không? Để con rót nước cho thầy.

- Ủ, lấy hộ ly nước. Thầy tới đây chỉ để nhờ con một chuyện.

- Có chuyện gì thì thầy cứ gọi điện cho con là được rồi, việc gì phải lên tới Sài Gòn để tìm?

- Nói qua điện thoại không tiện, với lại thầy cũng muốn xác nhận xem có đúng không.

- Mà có chuyện gì vậy thầy?

Ông già đứng dậy đóng cửa lại rồi quay vào nói:

- Con sắp được nhận đệ tử đầu tiên...

- Thiệt hả thầy, thầy có dắt nó theo không? Cho con gặp nó đi!

- Thầy không dắt nó theo, nhưng con đã gặp nó rồi.

- Ai vậy thầy?

- Mộc Lâm!

Trở về thực tại...

- Lâm - Binh - Đẩu - Giả - Giai - Trận - Liệt - Tại - Tiền!

Một tia sáng chiếu thẳng vào hình nộm làm nó nổ tan, may là Thiên đã lập một kết giới nhỏ nên người ngoài không thể nhìn hay nghe thấy gì trong khu vực tập luyện của hai người họ.

- Nhìn kỹ chưa? Làm lại!

- Dạ, dạ! Lâm - Binh - Đẩu - Giả - Giai - Trận - Liệt - Tại - Tiền!

Vẫn chẳng có gì xảy ra...

- Hầy, thôi khó quá thì để sau, bây giờ kiểm tra khả năng vẽ phù của chú. Vẽ thử cho anh một lá Linh Sắc phù, một lá Trấn trạch phù, một lá Khu tà phù,...

Sau năm phút, hơn mười đạo bùa được Lâm vẽ hoàn chỉnh...

- Khả năng vẽ phù tốt, nhưng khả năng dụng phép thì cần xem lại...

Lâm vốn đã có sẵn hoa tay nên chỉ cần nhìn qua một lần là sẽ vẽ rất đẹp, nhưng tay chân có vẻ chậm chạp vì chỉ suốt ngày nhốt mình mà không vận động nhiều. Được học đạo thuật là mơ ước của Lâm, có nằm mơ cũng không thấy sẽ một ngày mình được học những thứ này. Lâm vẫn luôn cố gắng nhiều hơn để học thật hoàn chỉnh, không muốn làm Thiên thất vọng nhưng đâu biết được quãng đường sắp tới sẽ rất khó khăn...

- Còn nữa -

7. Chương 7: Chỉ Là Tiểu Yêu?

- Đàn phép chuẩn bị hết rồi anh, em mới đi 1 vòng, vắng tanh không có ai đâu!

- Được, chuẩn bị bắt yêu! Ở mà sao chú mày ở lại trường được vậy?

- Gọi điện xin mẹ ở lại học bài là được thôi, ahihi!

- Rồi mặc cái này vô rồi đứng kế bên anh - Thiên quăng cho Lâm một cái áo thun vàng.

Thiên mặc đạo bào màu vàng, trước ngực áo là một hình bát quái lớn. Đội nón chỉnh chu, Thiên hít một hơi thật sâu rồi bước về phía đàn phép, tay phải cầm thanh kiếm gỗ đào, tay trái cầm một gương bát quái lớn có mấy vết màu đỏ loang ngoằn trên mặt kính.

Thiên chỉnh sửa quần áo, hít sâu rồi bắt quyết, lẩm nhẩm đọc chú. Tấm lưới trắng ở cửa phòng 318 dần hiện lên như đã ở đó từ trước.

- Tháo lá bùa tím ra rồi chạy nhanh ra sau lưng anh! - Thiên ra lệnh.

- Dạ! - Lâm bước đến gỡ lá bùa màu tím trên tấm lưới ra rồi chạy thẳng một mạch về phía Thiên.

Thiên bắt quyết đọc lớn:

”Thiên linh linh địa linh linh

Yêu quái nơi nào tới tác quái

Sách nhiễu người thường tước mạng oan

Trời đất chứng giám khử tà yêu”

Đoạn chỉ thanh kiếm về hướng cửa quát lớn: - Yêu nhện mau ra đây! Hôm nay tao phải xử lí mày, không để mi hại người nữa...

Cánh cửa phòng rung lắc dữ dội, tấm lưới đỏ rách làm hai mảnh. “Ầm” cánh cửa bắn tung về hướng Thiên đang đứng.

- Đậu phộng - Lâm mặt tái xanh cúi rạp xuống ôm đầu đề phòng.

“Ầm” cánh cửa chưa kịp chạm đến Thiên thì bắn sang một bên rơi xuống đất.

- Gì vậy ông tướng? Coi thường anh mày quá đi! - Thiên nhìn Lâm cười.

- Thứ tiểu yêu như mày thì làm gì được tao, coi tao xử mày trong một nốt nhạc này.

Nói rồi Thiên đặt gương chiếu yêu lên bàn hướng về phòng 318, ánh sáng chiếu ra sáng khắp căn phòng. Thiên cầm lấy kiếm gỗ và Kim tiền kiếm lao vào trong.

Chưa đầy một phút, một bóng đen bị đánh bật ra ngoài. Thiên đứng trước cửa phòng cười khinh:

- Tưởng thế nào, là con nhện cái tu thành yêu tác quái. Dám giết thằng em tao, tao phải xé mày làm trăm mảnh mới hả giận.

Bóng đen khi nãy lồm cồm bò dậy, là con nhện to hơn 2 mét với nửa thân trên là một người phụ nữ - giống như thứ mà Lâm đã thấy trong mơ.

Lâm hơi tái mặt lui về sau pháp đàn, tay cầm sẵn mấy lá Khu tà phù cùng thanh đoản kiếm Thiên tặng cho mấy hôm trước.

Con nhện có vẻ tức giận khi bị đá bay ra, mắt ả đỏ ngầu, móng tay dài hoắc chọc chờ ghim vào Thiên.

- Dám nhốt tao gần tuần lễ trong cái phòng đó, lại còn đánh tao. Được, coi đây! - 8 cái chân linh hoạt lao nhanh đến phía Thiên, hai tay đầy móng nhọn chìa thẳng về trước.

- Thứ tiểu yêu như mày thì làm gì được tao, chịu chết đi. - Thiên cười khinh bỉ, nhìn ả với nửa con mắt rồi nắm chặt Kim tiền kiếm lao đến.

Hai người lao vào nhau, tốc độ nhanh tới mức Lâm chẳng kịp nhìn thấy gì, chỉ nghe được âm thanh va chạm liên hồi khắp sân.

“Uỳnh” - một tiếng động lớn vang lên cùng ánh sáng nổ lóe sáng một góc sân. Thiên và con nhện nhảy ra hai bên nhìn nhau.

- Cũng mạnh phết, tu vi chắc cũng hơn trăm năm - Thiên dò xét.

- Mày cũng không kém, tao ghét bọn đạo sĩ. Coi đây!

Ả biến hóa thành một con nhện lớn, hình hài một con nhện hoàn chỉnh cao đến gần 5 mét. Thiên hơi lo sợ lui lại lấy đà chạy về phía pháp đàn. Lấy một nắm gạo rải xuống đất, cầm thêm một ít Trấn hồn phù rồi bắt quyết nhảy lên không chọi thẳng nắm gạo còn lại vào ả.

Con nhện nhanh chóng né được nhưng Thiên đã biến đâu mất. Ả đang loay hoay tìm kiếm thì chợt thấy người nóng bừng, bốc khói nhiều chỗ rất đau đớn... Hàng chục lá Trấn hồn đã được dán khắp cơ thể ả từ lúc nào. Ả gầm lên đau đớn vì xác thịt dường như đang rã ra.

- Lâm, LƯỚI BẮT YÊU! - Thiên ra hiệu rồi nhảy tránh sang một bên.

Lâm lấy ra 4 lá bùa đỏ có buộc phi tiêu phóng về 4 góc xung quanh con nhện. 4 lá bùa nổ tung bắn ra những sợi dây màu đỏ quấn lấy con nhện đang gào thét vì đau đớn.

- Ổi dè chuẩn rồi, tập mãi! - Lâm reo hò trong sung sướng vì lần đầu thành công sau mấy trăm lần tập luyện thất bại...

Thiên lấy đà nhảy lên cao, ném hai thanh kiếm về phía ả đồng thời tay bắt ấn:

- Lâm - Binh - Đầu - Giả - Giai - Trận - Liệt - Tại - Tiền

Tia sáng đầy mạnh hai thanh kiếm găm thẳng vào con nhện.

- Arhhh! - Nó gầm lên đau đớn rồi gục xuống, cơ thể nổ tung thành từng mảnh. Một thứ chất lỏng nhớp nháp bắn ra.

“Phệp” - May quá, có chuẩn bị dù, không là tẩm chết cha... - Lâm đóng dù lại nhẹ nhõm vì con yêu đã chết.

- Xong rồi, thu dọn rồi về ngủ! Thứ yêu quái nhãi nhép này mà làm ăn gì được! - Thiên vươn vai ngáp rồi quay lưng định về phòng bảo vệ ngủ một giấc...

- É hé hé hé... Tưởng dễ giết được tao à đạo sĩ thúì...

- Cái gì? - Thiên và Lâm bất ngờ quay lưng lại...

Một con nhện to lớn du đưa trên lan can lầu đối diện...

- Còn nữa -

8. Chương 8: Bát Quái Chiêu Hồn Trận

Lâm ngược mắt nhìn lên phía lan can lầu đối diện, một con nhện to gấp đôi con nhện khi nãy đang đu mình trên một sợi tơ lớn.

- Thì ra vừa rồi chỉ là một con rối, mình bị nó lừa sao? - Thiên hơi tái mặt - Vậy nó không phải con nhện tinh bình thường rồi...

- Cũng có chút tài phép đó chứ, nhưng muốn giết được tao không phải dễ đâu. Á há há há há...

- Được, đã vậy tao phải diệt tận gốc mày! Lâm, bày trận!

- Dạ!

Rồi Lâm lấy hai cây đèn cầy đang cháy trên bàn cắm ở hai nơi cách xa nhau ở giữa sân, một cây ở góc trên bên trái, cây còn lại ở góc dưới bên phải. Đoạn, Lâm rút ra hai lá phù - một trắng một đen dán vào hai cây đèn rồi chạy về phía pháp đàn. Nói thì dài dòng vậy thôi chứ quãng thời gian Lâm làm việc rất mau lẹ, chưa đầy ba mươi giây...

Con nhện vẫn đứng đó quan sát đề phòng, không dám manh động sợ mắc bẫy của Thiên.

Thiên đứng một góc, đưa tay vào túi lấy chất bột gì đó màu đỏ quăng ra tám hướng khác nhau quanh hai cây nến lúc nãy rồi bắt ấn lẩm nhẩm đọc chú. Chất bột đỏ phát nổ bắn ra làn khói trắng tạo thành hình bát giác bao quanh hai cây đèn cầy.

- Tìm chỗ trốn đi! Ở đây để anh mày lo.

Rồi Lâm chạy thẳng một mạch không ngoái đầu lại, con nhện chỉ nhìn theo rồi chăm chăm vào Thiên, chuẩn bị cho một cuộc chiến lớn.

- **BÁT QUÁI CHIÊU HỒN TRẬN!** - Thiên bắt quyết hô lớn.

Một vụ nổ cực lớn như muốn thổi bay mọi thứ, Thiên nấp vội phía sau một cây cột. Giữa sân, hai cây đèn cầy dần biến đổi, một cây phát ra luồng ánh sáng màu đen, cây kia phát ra luồng sáng trắng. Xung quanh hai luồng sáng được bao bọc bởi vòng tròn kín chia làm hai nửa trắng đen nằm trong làn khói bát giác kia tạo thành trận đồ bát quái sáng chói dưới đất, giữa sân trường.

Con nhện có vẻ đề phòng, nhảy khỏi lan can lầu lui về một góc sân. Luồng sáng chói lên làm nó phải dùng tay che mắt ở phần thân con người lại.

- **KHẮC NHẬP!** - Thiên nhảy lên hô lớn, tay trái nắm lại đập mạnh lên bàn tay phải đang ngửa hướng thẳng về phía con nhện.

Ánh sáng từ cây đèn cầy màu đen vươn ra trói chặt con nhện, làm nó vùng vẫy hết sức nhưng tuyệt vọng. Rồi luồng sáng đen nhấc bổng nó lên, kéo ả thẳng vào vòng bát quái...

- Phù!! Mệt vãi! - Thiên thở phào nhẹ nhõm nhưng nhanh chóng lấy lại tư thế chiến đấu, tay nắm chặt kiếm rồi nhảy vào vòng tròn mất hút.

Lâm bước đến đốt một lá bùa vàng phẩy nhẹ rồi ngồi xếp bằng trước đàn phép, hướng mặt về vòng tròn lẩm nhẩm gì đó liên tục, tay để ấn kiếm trước ngực, xem chừng đang tập trung cao độ.

Từ bên ngoài, Lâm vẫn có thể nhìn được những gì đang xảy ra trong Bát quái trận thông qua chiếc gương bất ma đặt trước mặt, bên trong trận pháp là một không gian cực kì rộng lớn...

- Còn nữa -

9. Chương 9: Tiêu Diệt

Bên trong “Bát quái chiêu hồn trận”...

Một vật màu đen từ trên trời rơi xuống... “Uỳnh...uỳnh...”

- Thằng đạo sĩ thúì, dám nhốt tao vào Bát quái chiêu hồn trận, định phá tan hồn phách tao à? - Vật thể màu đen tiếp đất tạo ra một hố sâu lớn - là con nhện tinh.

Xung quanh là một cánh đồng rộng lớn trống trải, có vẻ là một không gian khác chứ không phải là sân trường như vừa nãy.

- Bát quái chiêu hồn trận vẫn có điểm yếu, phải có một tiểu đồng ngồi trấn giữ bên ngoài, vậy chỉ cần giết được thằng nhóc đó thì... - Mụ nhện có vẻ khá am hiểu về trận pháp này.

Đoạn mụ lẩm nhẩm gì đó giống như đang nói chuyện với ai. Phía ngoài trận pháp, Lâm vẫn ngồi trước đàn phép làm nhiệm vụ trấn giữ, nhưng trong bóng đen, một con nhện đen đang ẩn mình nhìn Lâm...

“Ầm...” Thiên tiếp đất, cách con nhện tinh khoảng vài chục bước chân.

- Đã vào trận pháp này rồi thì đừng mong thoát ra được. Chịu chết đi!

- Để coi... Nhốt tao vào đây rồi, có lẽ mày muốn diệt tao bằng mọi cách hoặc ít nhất là chết chung?

- Cũng thông minh đấy, hôm nay tao phải liều mạng với mày! **BÁT ĐỒ TRẬN!** - Thiên bắt quyết hô lớn.

Xung quanh chỗ hai người đứng bỗng dựng lên 8 lá cờ, trên mỗi lá cờ ghi một chữ Hán khác nhau: Càn, Đoài, Ly, Chấn, Tốn, Khảm, Cấn, Khôn ứng với 8 quẻ của một bát quái. Dưới chân họ xuất hiện một vòng bát quái lớn chu vi đến hơn mười mét.

Ở sân trường...

Con nhện này giờ đang rình rập Lâm bắt đầu hành động, nó chỉ to bằng một con mèo và vẫn chưa có hình người. Nó nhóm dậy, bò dần về phía Lâm trong khi cậu vẫn chú tâm giữ trận.

Lâm cảm thấy hơi ớn lạnh ở lưng, tiếp đó là cảm giác thấy một con vật to lớn đang bò trên lưng mình. Lâm đã biết chuyện gì đang xảy ra nhưng hiện tại cậu không thể cử động mạnh được vì sẽ khiến trận pháp bị phá vỡ.

Con nhện vẫn thoải mái bò quanh người Lâm trong khi Lâm đang rất hoảng sợ và khó chịu. Lâm lắc mình trong vô thức để né tránh nó nhưng không được. Con nhện bò dần về phía cổ, chìa những chiếc răng sắc nhọn ra định cắn... Lâm cảm nhận được điều đó nhưng không thể làm gì hơn.

“Phập...!” không phải tiếng động của những chiếc răng găm vào da thịt mà là âm thanh của con dao sắc nhọn đâm vào con tiểu yêu đó. Nó giật giật mấy cái chân một lúc rồi chết hẳn, tan thành tro bụi...

- Tới trễ tí nữa là xong mày rồi Lâm à! Tại sao không báo cho tụi tao biết? Định lập công một mình à - Tuấn vừa lau con dao vừa nói.

- Đúng đó! Tụi tao mà tới trễ xíu nữa thì... - Nam và Cường cũng có vẻ hơi bực vì Lâm chơi đánh lể.

- Tụi bây... - Lâm ngược mắt nhìn ba thằng bạn, định nói nhưng nhanh chóng nhắm mắt đọc chú tiếp khi sợ nhớ ra mình đang làm gì.

- Thôi tao hiểu rồi, để tụi tao canh chừng cho mày. Xong chuyện tính với chú! - Tuấn đã nhận ra nhiệm vụ của Lâm và quyết định để sau nói chuyện. Quan trọng bây giờ là phải để Lâm tập trung giữ “Bát quái chiêu hồn trận”

...

- ”Thái thượng Thái Tĩnh,

Ứng biến vô đình.

Khu tà phục ma,

Đạo khí trường tồn

Cấp cấp như luật lệnh!”

- TỬ U TIẾN!! Thiên nhảy lên chỉ hai ngón tay vào giữa trán mục nhện tinh... - PHÁ!!

“Đùng...!” vụ nổ mạnh đẩy văng hai người ra, mục nhện đã bị thương khá nặng sau đòn đó. Thiên cũng tiêu hao “kha khá” sức lực khiến bây giờ gần như không còn đứng vững được nữa.

- Hừ...hừ...giỏi lắm...hự! Đánh tao bị thương nặng như vậy! Nhưng mày cũng hết sức rồi đứng không, sau khi ra đòn đó?

- Không cần lo cho tao, sức còn lại đủ giết mi rồi!

- Được, để coi mày diệt được tao không....muahahahaha...

- PHONG HỎA LỆNH! - Thiên lấy ra một tấm lệnh bài lớn tầm một bàn tay, có hai mặt ghi hai chữ “Phong” và “Hỏa”

Một luồng gió cuộn lấy tay Thiên, sau đó là ngọn lửa cuộn cực mạnh bao lấy cánh tay. Thiên lao nhanh đến, bằng tất cả sức lực cuối cùng của mình. Thiên giờ nắm đầm đầy lửa nhằm thẳng mặt mục nhện...

“Ầm...!” cả hai lại văng ra một lần nữa, Thiên nằm bẹp dưới đất còn mục nhện đang bị thiêu đốt dữ dội. Mục gào thét trong vô vọng, cơ thể bốc cháy tạo ra một mùi khét khó chịu.

- VĨNH BIỆT SỰ PHỤ! - Mục nhện la lớn rồi tan thành tro bụi.

- Hura thắng rồi! - Cả bọn bên ngoài đang theo dõi trận đấu qua kính chiếu yêu của Thiên vui mừng nhảy tưng tưng như U23 vào Chung kết.

- Được rồi, GIẢI TRẬN! - Lâm thở phào nhẹ nhõm rồi cho trận pháp dừng lại.

Bát quái giữa sân dần mờ lại, để lại khoảng sân trống như chưa có gì xảy ra. Thiên nằm giữa sân, sức lực đã bị vắt kiệt.

- Anh Thiên...anh Thiên! Tỉnh dậy đi! - Lâm lao đến lay mạnh.

- X...Xong...xong rồi! Con nhện bị tiêu diệt rồi...! - Thiên thều thào.

- Anh có sao không? Để tụi em đưa anh đi bệnh viện.

- Chắc gãy tằm mấy cái xương...a...ha...ha...ha!

- Vậy thì may quá...ha...ha...ha - Cả bọn cười vang.

- Ha...ha..ha...ha... - Tiếng cười của Thiên nhỏ dần rồi tắt hẳn, mắt Thiên tối dần lại...

- Anh Thiên, anh Thiên...anh Thiennnnnn! Không, không thể như vậy được, mở mắt ra đi anh....anh Thiên, sư phụuuuu!

Tiếng thét vô vọng của Lâm vang vọng trong đêm...

10. Chương 10: Cổ Mộ

Thiểm Tây, Trung Quốc...

- Mau lên, tìm cách mở cửa ra, chúng ta sắp giàu to rồi! - Một lão già tầm 50 tuổi, tay cầm đèn pin đang sẫm soi từng chỉ tiết trên cánh cửa đá khổng lồ. Chốc chốc lại lấy gậy gõ gõ vào vài chỗ.

- Kỳ lạ! Ngôi mộ này không giống các ngôi mộ khác, cơ quan mở cửa không nằm ở đây! - Người đàn ông trung niên đang mò mẫm góc trái của cánh cửa đá.

- Chú, ở đây có gì đó! – Cậu thanh niên trẻ chỉ tay về phía nóc cửa, cao khoảng năm mét.

- Là nó! Trèo lên xoay mạnh cục đá đó sang trái đi! Mau! – Lão già ra lệnh cho cậu thanh niên.

“Két...âm âm âm!” cánh cửa nặng nề dần được mở ra, khói bụi mù mịt. Cậu thanh niên trèo xuống từ từ, nhanh chóng lấy một cây đèn pin lớn soi sáng cả gian phòng tối om.

Sau khi đi qua năm căn phòng trống không hề có cơ quan, cả ba người dần tiến vào một gian phòng lớn hơn hẳn...

- Một...hai...ba...bốn...có đến hai mươi cỗ quan tài! Haha giàu to rồi! – Lão già mừng rỡ khi thấy số lượng quan tài đặt trong hầm mộ quá nhiều, phen này chắc chắn lão sẽ có một khối lượng cổ vật đáng kể.

Giữa gian phòng là một cỗ quan tài đặt riêng biệt, lớn hơn các cỗ quan tài khác và được trạm trổ tinh vi. Lão già có vẻ chú ý đến nó, lão rọi đèn pin và bước đến giữa gian phòng, lách qua các cỗ quan tài nhỏ hơn.

- Cẩn thận! Chàng thanh niên nhanh chóng lao đến xô lão già sang một bên. Một mũi tên xẹt qua cắm vào chiếc quan tài nhỏ ở bên cạnh.

- Chỗ này có cơ quan, cẩn thận! – Cậu thanh niên có vẻ am hiểu về các loại cơ quan đứng dậy, cầm lấy chiếc gậy của lão già kia gõ gõ xuống nền đất phía trước mấy cái. “Vút...vút...” hơn chục mũi tên từ các phía bắn ra, cậu nhanh chóng cúi mình xuống né tránh.

- Coi bộ cũng chỉ là loại cơ quan bình thường, không có gì khó khăn! – Nói rồi cậu đứng dậy nhìn quanh, bất chợt chạy thẳng về góc phòng trong khi dần mưa tên bắn liên tục.

“Âm...” – Xong rồi, loại cơ quan này đơn giản thôi, chỉ cần ấn mạnh vào viên đá chủ chốt là được.

- Được rồi! Mở nắp quan tài kia ra! – Lão già đứng dậy phải áo ra lệnh.

“Cọt...kẹt...rầm!” Nắp quan tài được bật ra, một mùi hôi thối xộc thẳng lên làm cả ba nhanh chóng bịt mũi tránh xa. Đợi mùi hôi thối loãng đi một chút, cả ba tiến tới nhìn vào trong quan tài...

- Cái gì? Xác đâu, sao lại là quan tài rỗng? – Lão già sửng sốt.

- Tìm ta à? – Một bóng người cao tầm mét bảy, mặc quan phục nhà Thanh đứng sau ba người họ, tay lớn chồm móng sắc nhọn đặt lên vai lão già.

Cả ba quay người lại...

- Á...á...á...á...á! Chạy mau, là cương thi!

Cả ba sợ hãi chạy thục mạng hướng về phía cửa lớn nhưng vừa sang gian phòng bên cạnh thì...

- Cái gì đây? Đồng quá vậy, chết chắc rồi!

Bên phòng cạnh là hàng chục cái xác nhảy tung tung mặc quan phục thời Thanh. Cả lũ đang nhảy thẳng hướng về phía ba người họ, lão già run rẩy ngã xuống đất miệng lắp bắp.

- A...a...a...sao mà làm vậy? Tao giết màyyy! – Gã đàn ông trung niên túm lấy lão già ném thẳng về phía bọn cương thi, lão già cố gào thét trong khi bọn chúng xúm vào... Hai người còn lại nhanh chóng tẩu thoát khi lũ cương thi đang chăm chú vào lão già.

- Hộc...hộc...chạy nhanh lên, sắp ra khỏi rồi! – Gã trung niên vừa chạy vừa nhắc nhở chàng trai trẻ.

- A...! – Lão hụt chân ngã xuống.

- Chú có sao không? Mau đứng dậy, bọn nó đuổi tới rồi... - Phía sau hai người là bọn cương thi khi nãy, chúng đã ở ngay cạnh...

- Chú, mau đứng dậy đi! – Cậu thanh niên đỡ ông ta dậy, xua y mau chạy còn mình cố chặn bọn cương thi.

- Giờ thì...xin lỗi mày nhé! Tao phải sống! – Gã cười nham hiểm rồi đẩy anh ta về phía bọn chúng. Cả bọn bao lấy cậu thanh niên, tiếng thét của cậu nhỏ dần rồi tắt hẳn...

Lão trung niên đang chạy thì bỗng một lưỡi kiếm sắc nhọn phi tới chém lìa đầu, phần cổ bắn máu tung toé. Một bóng đen từ trên cao hạ xuống cười nhẹ:

- Khà khà khà...cương thi à? Đúng thứ ta đang cần!

- Ê bây, hôm nay tao đi thăm anh Thiên, có đứa nào đi chung không? Mua ít trái cây tươi đi! – Lâm đề nghị.

- Tao!

- Tao!

- Tao nữa!

- Rồi ok, thằng Tuấn mua ít trái cây đi, Nam với Cường mua nhang đèn vàng mã. Sau giờ nghỉ tụi mình đi!

- Còn nữa -

11. Chương 11: Cầu Siêu

- Anh Thiên, tụi em tới rồi nè! Có trái cây với nhang đèn như anh dặn đó!

- Đâu? Đưa đây kiểm tra cái! – Thiên đang ngồi trên giường bệnh, thấy cả bọn tới thì với lấy cặp nạng rồi chống dậy bước đến.

- Anh sắp khoẻ chưa? Bao giờ xuất viện? – Lâm hỏi.

- Chắc tuần sau là xuất viện được rồi, bữa đó sơ ý quá làm gãy mấy cái xương. Sắp lành thì lại trượt chân ở cầu thang nứt bánh chè...haizz

- Trượt chân hay là lo đuổi theo mấy con m...ừm ừm – Thiên nhanh chóng bịt miệng Lâm lại.

- Thấy trong phòng có bao nhiêu người không hả thứ nhiều chuyện! – Thiên vỗ cái bốp vào miệng Lâm rồi ra hiệu cho cả bọn ra ngoài cùng mình.

- Ui da...đau!

Thiên ì ạch chống nạng dẫn theo cả bọn về phòng của viện trưởng. Vừa định gõ cửa vào phòng thì cánh cửa bất ngờ mở ra.

- A...chào thầy! – Một bác sĩ tầm ngoài năm mươi mặc áo blouse trắng, đeo cặp kính từ trong bước ra cúi đầu chào Thiên.

- What đờ... thầy? – Lâm ngạc nhiên.

- Còn đây là...? – Viện trưởng nhìn bọn Lâm hỏi.

- Chào viện trưởng, tụi này là mấy đứa em của cháu thôi. Minh vào trong nói chuyện được chứ?

- À hiện tại tôi hơi bận, không tiện tiếp chuyện. Mong thầy thông cảm, thầy cứ làm như cũ là được.

- À vậy cũng được, cháu cũng không làm phiền viện trưởng. Tiền công vẫn thế nhé!

- Không thành vấn đề, tôi chuyển khoản trước cho thầy mười triệu! Tôi xin phép đi trước!

- Vâng! Chào chú!

Viện trưởng đi về phía hành lang rồi rẽ qua trái. Đợi viện trưởng đi xa bọn Lâm mới hỏi:

- What đờ 10 triệu? Anh làm gì mà tiền khủng vậy? Lại còn “thầy” này “thầy” nọ nữa chứ?

- Chỉ là xem lại phong thủy rồi cầu siêu cho mấy bệnh nhân ở nhà xác giúp ông thôi! Cứ nửa năm lại tới một lần lâu dần rồi thành quen! Mấy đứa đợi ngoài này, anh vô chỉnh sửa lại phòng ông rồi mình qua nhà xác. Xong việc tới ngày ra viện dẫn bây đi ăn.

- Yeah...có đồ ăn!

- À mà thằng Lâm, ra nhà xác chuẩn bị trước đi. Mấy đứa đi chung với nó cho vui!

- Dạ vậy cũng được. Đi bây! – Lâm ra hiệu cho cả bọn. - Ồ mà nhà xác ở đâu sư phụ?

- Đi hướng này, hết hành lang rẽ phải, xuống lầu rẽ trái đi hết dãy ra phía sau dãy lầu.

- Rồi ok! Đi bây!

5 phút sau...

Lâm và cả bọn đang đứng trước cửa nhà xác, một không khí khá lạnh lẽo bao trùm cả bọn, đứa nào cũng thấy hơi lạnh lạnh sống lưng. Lâm lấy chìa khoá Thiên đưa tra vào, đẩy nhẹ cửa. Một luồng gió lạnh phả ra làm cả bọn thêm phần sợ hãi.

- Gì run vậy Lâm? Không phải mày là đạo sĩ rồi à?

- Tao mới tập sự thôi, còn chưa chính thức làm đệ tử anh Thiên nữa! Mà cứ vô đi, ban ngày có gì mà phải lo, tao chỉ run vì lạnh thôi chứ sợ gì.

Bên trong nhà xác là hệ thống máy làm lạnh công suất cực lớn, nhiệt độ hạ thấp làm cả đám run cầm cập. Ánh đèn xanh ma mị mờ ảo pha với khói trắng của máy lạnh làm không gian càng thêm ma mị.

Giữa phòng là hai dãy giường trắng đặt người vừa chết, hai bên còn có hàng tủ kéo dài đặt những người không có gia đình tới nhận. Lâm bước đến kéo một khay tủ chứa xác chết ra một nửa rồi ra hiệu cho cả bọn làm như vậy. Ban đầu còn hơi sợ, nhưng sau khi làm được một nửa công việc có vẻ cả đám đã quen và mạnh dạn hơn.

15 phút sau...

- Anh tới rồi nè! Ủa sao đứng hết ngoài này?

- Xong hết rồi, ở trống lạnh thấy mị ngu gì ở trống để thành đá à! – Lâm đáp.

- Thế chuẩn bị xong hết chưa?

- Rồi đó, anh làm gì làm đi!

- Không! Lần này cho chú mày làm thử! – Thiên nhắc một bên nạng chỉ vào Lâm.

- Á...đù! Em đâu biết làm sao đâu!

- Vậy cuốn sách kia chú mày không thèm đọc à?

- Có! Đương nhiên là có nhưng mà chưa thử thực hành lần nào mà!

- Thì bây giờ thực hành. Đi vô! – Thiên quát nạng vào đít Lâm đẩy nó vào trong.

-Còn nữa-

12. Chương 12

Lâm bị đẩy vào nhà xác, một lần nữa lại bị hơi lạnh phả vào run cầm cập. Trước mặt là một đĩa trái cây bên dưới có đặt một xấp vàng mã, một lon gạo để cắm nhang. Tất cả đều là Lâm chuẩn bị từ nãy.

- Thiếu mất hai cây nến trắng rồi! Cái thằng làm ăn kiểu gì vậy? - Thiên gõ đầu Lâm mắng.

- Ui da đau, có nến mà! Cường, đưa đây!

Cường lấy ra hai cây nến trắng đưa cho Lâm: - Đây nè! Lần sau tự cầm đi để bị chửi oan nữa

Lâm cầm lấy rồi bĩu môi nhìn Thiên:

- Chưa gì hết mà, quỳnh hoài à.

- Thôi thôi xin lỗi được chưa? Làm đi!

Rồi Thiên lùi lại vài bước, bọn kia thấy vậy cũng lui ra sau lưng Thiên. Bây giờ chỉ có một mình Lâm đứng đó.

Lâm ngồi xuống, đốt ba nén nhang cắm vào lon gạo, hai cây nến trắng được thắp để hai bên. Rồi nhắm mắt, tay bắt ấn để trước ngực miệng lẩm nhẩm. Thiên vẫn đứng quan sát kỹ từng hành động của Lâm để sửa sai khi cần thiết.

- Tiểu đồng Mạc Thế Lâm, nay tình cờ đến chốn này mạo phạm các vị. Do âm khí khá nặng, có nhiều vị thác đã lâu nhưng chưa được siêu sinh, phần vì người nhà không nhận, phần vì luyến tiếc nhân gian. Nay tiểu đồng xin mạo muội lập đàn phép nhỏ, có ý tốt muốn các vị mau chóng siêu sinh, đầu thai kiếp khác. Có điều chỉ sai sót xin các vị có linh xin niệm tình tha thứ.

Thiên cũng bước lên chấp tay nói:

- Thưa các vị, tiểu đạo Lê Việt Thiên cùng đệ tử Mạc Thế Lâm đến chốn này mong có thể giúp phần nào để các vị yên lòng ra đi. Nếu lỡ mạo phạm kính mong các vị rộng lượng hải hà tha thứ.

Thiên đốt thêm ba nén nhang cắm vào lon gạo rồi chấp tay xá ba xá.

- Ê Tuấn, thấy gì chưa? - Cường đùng nhẹ Tuấn nói thì thầm.

- Chưa thấy mà ời! Hay anh Thiên làm lộn gì rồi?

- Ý hình như tao bắt đầu thấy rồi nè! - Cường chen vào.

Những hình ảnh mờ ảo kinh dị bắt đầu hiện lên trước mắt ba đứa. Ngay trước mặt Lâm và Thiên đang ngồi đó có đến hàng chục bóng người cả nam cả nữ bay lượn lơ.

Có người mất do tai nạn lật lìa bộ phận, người chết do sốc thuốc mất trợn trắng rất kinh dị... Cả ba run rẩy ôm lấy nhau thì thầm:

- Chơi ngu rồi mà ời! Biết vậy nãy không đòi thấy đâu...

- Chắc...chắc...không sao đâu! Họ đang chăm chú nghe kinh mà, họ là người tốt chứ không sao đâu.

Những bóng trắng kia đúng thật là chỉ bay lượn lơ trước đàn phép của Lâm, có vẻ họ rất hiền lành. Họ muốn siêu thoát nhưng không thể vì vướng bận nhân gian, may nhờ Thiên cứ nửa năm một lần đến đây giúp đỡ nên nhiều oan hồn đã được siêu thoát.

- Lâm! Đọc bài chú đó nữa thôi là xong! Rồi thì đốt ít vàng mã cho họ có ít tiền mà qua sông, đốt vừa phải thôi, nhiều quá họ sẽ luyến luyến không muốn đi - Thiên nói rồi đứng dậy để Lâm đọc bài chú cuối cùng. Các oan hồn hiện tại đã thư thái hơn, bóng họ mờ dần sắp siêu thoát khỏi dương thế thị phi.

- Dạ! - Lâm đặt tay trước ngực, chấp lại rồi bắt đầu đọc.

- Sao, thấy gì rồi? - Thiên vỗ vai ba đứa ngáo ngơ đứng trơ ra nãy giờ.

- Thôi...thôi...lần sau không chơi nữa!

- Biết sợ à! Được rồi, ra rửa mắt đi là hết thấy. Thiệt lọ nước mắt trâu khó lắm mới có mà xài hết 6 giọt rồi...

10 phút sau...

- Xong hết rồi, em thu dọn sạch sẽ rồi đó! Lăn đầu run quá, lại còn lạnh nữa! - Lâm bước ra đóng cửa lại, trao chìa khóa cho Thiên, người run cầm cập vì lạnh.
- Ủ vậy là tốt lắm rồi! Cũng chiều rồi, mấy đứa tranh thủ về đi. Tuần sau anh đi làm lại rồi!
- Dạ...! Tụi em về!
- Bọn Lâm quay lưng đi nhưng vừa được hơn mười bước thì...
- Ê Lâm! Khoan đã, lại biểu!
- Lâm nhanh chóng chạy lại chỗ Thiên rì rầm gì đó một lúc rồi quay lại chỗ bọn kia.
- Chưa về được đâu, đi với tao tới đây một chút!
- Đi đâu?
- Vừa nãy có người gọi điện nhờ anh Thiên tới có chút chuyện. Mà ảnh tay chân đang vậy đi không được nên nói tao đi xem trước rồi báo lại cho ảnh. Haizz... mà coi bộ vụ này ngon à, một giáo sư khảo cổ mời tới đó.
- Cũng được, đằng nào cũng mới hơn 2 giờ! Đi luôn mày!

13. Chương 13: Người Quen

Trong căn phòng nồng nặc mùi giấy, khắp bốn phía là những chiếc kệ lớn và cao như trong một thư viện chất đầy các loại sách. Người đàn ông tóc hoa râm, mặc một bộ vest nâu đầy nhẹ gọng kính, gấp quyển sách lớn bìa đã sờn màu lại vươn vai nhẹ. Cầm lấy tách cà phê bên cạnh nhấp một ngụm nhỏ, ông nhắm mắt về suy tư.

“Cộc cộc...” tiếng gõ cửa vang lên.

- Vào đi!

- Thưa giáo sư, có bốn người tầm 17-18 tuổi đang đứng bên ngoài, nói là người đi thay Lê Việt Thiên căn gác. - Một cô gái, có vẻ là người giúp việc bước vào.

- Đưa họ vào đây, Thiên đã nói cho tôi biết rồi! - Vị giáo sư già khẽ vẫy tay ý bảo cô gái ra ngoài.

- Vâng! - Cô nhẹ nhàng lui ra ngoài, cánh cửa từ từ khép lại.

Bọn Lâm đứng ngoài cổng từ nãy giờ, ánh nắng chói chang làm cả bọn thấy khá bức bối trong người.

Cô gái khi nãy bước ra mở cổng, khẽ cười nhẹ:

- Xin lỗi để các em phải chờ lâu, mời vào trong!

Bên trong cổng là một khu kiến trúc khá cổ kính, từ ngoài vào là một lối đi bề ngang tầm 5-7m lát đá với màu sắc khá tối, mang vẻ đượm buồn. Hai bên lối đi là những hàng râm bụt được cắt tỉa rất gọn gàng đẹp đẽ - một khung cảnh quen thuộc của làng quê.

Phía trái là một dãy nhà gỗ nhỏ có lẽ là nơi để hóng mát, nghỉ ngơi. Bên phải là một ao nước nhỏ gọi một nét gì đó rất thôn quê, cùng một chiếc xe bò cạnh bờ ao lại càng tôn thêm vẻ mộc mạc, cổ xưa.

Ngôi biệt thự được xây khá lớn theo kiểu Pháp, sơn hoàn toàn một màu trắng thanh lịch, trừ vài chi tiết như mái che, viền cửa lại có màu đen tương phản. Chủ nhân của ngôi biệt thự này chắc chắn là phải rất giàu có và có lẽ tuổi cũng đã khá cao.

- Lâm! Nhìn gì vậy, không mau mà vào nhà? - Tuấn vỗ mạnh vai Lâm khi thấy nó đang đứng nhìn quanh như người mất hồn.

- À...ừ...nhà đẹp quá mày ơi!

Cả đám cởi giày dép bước vào trong theo sau cô gái kia. Phòng khách của ngôi nhà khá rộng rãi, đặt giữa là một bộ bàn ghế gỗ chạm trổ tinh vi uốn lượn đẹp mắt. Giữa trần nhà là một chùm đèn lớn, tạo ra một màu vàng nhẹ cho căn phòng.

- Các em đi hướng này, giáo sư đang ở phòng đọc sách!

Cô gái dẫn cả bọn ra sau phòng khách, chỗ hành lang nhỏ với 6 căn phòng hai bên. Cô đứng trước cửa căn phòng thứ hai bên phải khe gỗ cửa.

- Vào đi! Một giọng khàn khàn vang lên từ trong phòng.

Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, cả bọn choáng váng với số lượng sách trong căn phòng, có lẽ phải đến gần ngàn cuốn sách về lịch sử, khảo cổ học...

- Lâm à? Nhận ra ai đây không? - Người đàn ông ngồi trước cửa sổ lên tiếng, giọng khàn khàn cất lên.

- Giọng nói này? Ông nội?

- Hahaha, tốt, còn nhận ra à!

- Nhưng mà...ông đã mất từ ba năm trước rồi mà! Với lại, tại sao ông lại là vị giáo sư mà anh Thiên nhắc tới?

- Ông còn là sư phụ của Thiên nữa... - Người đàn ông nói.

- Hả??? Ân bờ lí vợ bờ! What đời...

14. Chương 14

- Thôi giáo sư, xin đừng đùa nữa! - Cô gái che miệng cười khúc khích.

Vị giáo sư già cười một tràng lớn, sau đó đưa tay lên lột chiếc mặt nạ ra. Phía sau là một gương mặt hoàn toàn khác, không phải ông nội Lâm.

- Vậy là sao? - Lâm đờ người.

- Đùa cậu chút thôi, không ngờ cháu nội của ông ta lại lớn đến vậy rồi!

- Ngài biết ông nội cháu? Vậy ngài là?

- Xin tự giới thiệu, tôi là Nguyễn Triển, một lão già về hưu. Trước đó tôi là một giáo sư nghiên cứu về lịch sử, khảo cổ học và từng là đồng đạo với ông nội cậu. Nay giờ là đùa cậu chút thôi.

- Đồng đạo? Vậy ông nội cháu? Ngài có phải sư phụ của...

- Đúng vậy, ông nội cậu cũng là một thầy pháp. Và tôi là sư phụ của Thiên!

- Kính chào sư tôn, con thất lễ! - Lâm vội cung kính hành lễ.

- Chắc con cũng thắc mắc tại sao ta lại bắt Thiên phải nhận cậu làm đệ tử? - Giáo sư nhấp nhẹ tách cà phê.

- Dạ đúng vậy! Đó là điều con thắc mắc. Một đứa yếu ớt, vô dụng như con thì có thể làm được gì?

Vị giáo sư nghiêm mặt: - Chuyện đó sau này có cơ hội ta sẽ giải thích với con sau. Hiện tại con chỉ nên biết rằng mình là người thích hợp được tuyển chọn.

- Được tuyển chọn? Nhưng là để làm gì? - Lâm thắc mắc.

- Trước tiên con chỉ nên biết đến đó. Vấn đề tiếp theo là phải luyện tập để chuẩn bị nhận một nhiệm vụ, đây là nhiệm vụ đầu tiên quyết định con có thể trở thành đệ tử chính thức của Thiên hay không.

- Nhưng con còn phải đi học, vậy thì...!
- Chuyện đó không phải lo lắng! Còn khoảng hai tháng nữa là kết thúc năm học, con chỉ cần luyện một ít cần thiết trước, sau này sẽ nâng cao sau!
- Dạ, sư tôn đã muốn vậy thì con xin nghe!
- Hôm nay ta định bảo Thiên dẫn con đến nhưng nó cáo bệnh, thế nó bị gì vậy?
- Dạ chuyện cũng dài lắm, khoảng vài tháng trước... - Lâm kể lại toàn bộ câu chuyện về con yêu nhện kia cho vị giáo sư nghe.
- Kỳ lạ! Phong hỏa lệnh hoàn toàn không gây hại cho người sử dụng, nhưng tại sao Thiên lại phải nằm viện lâu như vậy? - Sư tôn của Lâm dăm chiêu suy nghĩ.
- À dạ, thực ra là ảnh chỉ bị ngất đi vì mệt mỏi và bị thương nhẹ thôi. Nhưng khi chuyển vào viện thì chẳng biết loay hoay thế nào lại ngã cầu thang 3-4 lần.
- Haizz, cứ làm ta lo sợ! - Ông cười lớn - Thằng nhóc này thật là...
- Mà... Sư tôn có thể dạy con “Phong hỏa lệnh” được không? Con thấy tuyệt kỹ đó hay thật!
- Cái đó thì còn tùy người!
- Nghĩa là sao ạ?
- Nói nôm na cho dễ hiểu là thế này:
 Trong năm nguyên tố như con đã biết gồm: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ tức ngũ hành. Nhưng lại phát sinh thêm ba nguyên tố nữa trong thiên nhiên là Phong, Lôi và Quang tức gió, sấm sét và ánh sáng.
 Tùy thuộc vào từng người mà hai nhóm nguyên tố kể trên lại kết hợp với nhau để tạo ra từng tuyệt kỹ riêng biệt.
 Ví dụ như Lôi kết hợp với Thổ tức sấm và đất sẽ tạo ra “Địa chấn lệnh” sinh dòng điện chạy trong đất tiêu diệt kẻ thù biết thuật độn thổ. Hay vẫn là Lôi nhưng kết hợp với Thủy sẽ tạo “Thủy Lôi lệnh” áp dụng với kẻ thù trong nước.
 Vậy từ đó suy ra sẽ có khoảng 45 thức được sinh ra từ các nguyên tố kể trên. Cũng có người sở hữu nhiều tuyệt kỹ cùng lúc, nhưng chưa thấy ai nắm trong tay trên 10 tuyệt kỹ trong cả, à mà...trừ...ông nội con; lão già đó không biết may mắn thế nào lại sở hữu đầy đủ các tuyệt kỹ đó. Còn sư phụ Thiên của con chỉ nắm giữ hai tuyệt kỹ là “Phong hỏa lệnh” và “Địa chấn lệnh” mà thôi.
- Vậy cần bao lâu để nhận biết được nguyên tố nào thuộc về mình thưa sư tôn?
- Tùy duyên! Có duyên ắt sẽ tự tìm đến, không cần tập luyện.

15. Chương 15

- Ông nội mình cũng là...? Lại sở hữu toàn bộ tuyệt kỹ của “Thần quỷ thất sát lệnh”. Vậy tại sao mình lại không hề được biết, kể cả ba cũng vậy? - Lâm đang nằm trên giường ở ký túc xá, hiện đã gần nửa đêm.
 Cả bọn đã ngủ say từ lúc nào, chỉ còn Lâm vẫn thẫn thức với bao thắc mắc. Từ việc ông nội mình là đồng đạo với sư phụ Thiên - tức sư tôn của mình, tới việc mình lại là người được tuyển chọn để thực hiện nhiệm vụ nào đó. Mọi chuyện càng ngày lại càng rối ren hơn... Lâm miên man mãi rồi cũng chìm dần vào giấc ngủ.
- Alo! Mẹ ạ? Tuần này con cũng không về được, chắc con qua nhà chú vậy. Mẹ ở nhà mạnh khỏe.
- Được rồi, hôm nay chúng ta sẽ bắt đầu buổi luyện tập đầu tiên. Đây sẽ là buổi tập nâng cao thể lực, giúp em nhanh nhẹn và phản xạ tốt hơn - Cô gái hôm nọ nói.

Lâm và cô gái ấy đang ở trong tầm hằm của ngôi biệt thự kia, phía xa là Thiên cùng giáo sư Triển đang ngồi bên một chiếc bàn nhỏ.

- Tại sao đệ tử của con mà thầy lại không cho con có cơ hội, lại để Vy Ái giành mất quyền này? - Thiên có vẻ bất bình.

- Nhìn lại chân tay đi rồi hãy ý kiến. Hậu đậu đến vậy là cùng, đến giờ còn không buông được cặp nặng đó mà đòi luyện với chả tập!

- Nhưng mà là...!

- Không nhưng nhị gì hết! Bao giờ khỏi hần rồi tính!

Thiên đành câm nín quan sát từ xa.

Bài tập rèn sức khỏe cũng khá đơn giản, chỉ là bật cóc vài vòng với đôi tạ đeo trên vai; sau đó là hít đất cũng với đôi tạ ấy rồi chuyển sang đu xà,...v.v..

Hiển nhiên với sức khỏe hiện tại của Lâm thì... mọi chuyện có vẻ khoai, Lâm có lẽ xiu lên ngắt xuống mất mấy lần mới có thể hoàn thành một cách ạch.

Mấy ngày sau đó Lâm vẫn còn đau nhức khắp mình mẩy, đến việc lết lên lớp cũng phải nhờ bọn Tuấn, Nam và Cường thay nhau công lên. Chuối ngày đó đúng thật là cơn ác mộng của Lâm.

Mấy tháng sau...

Cả bọn bốn đứa chong đèn cùng nhau cặm cụi bên đồng sách vở chuẩn bị cho đợt thi cuối cùng trong năm học, phía sau là Thiên đứng quan sát cùng một vật dài trên tay. Cũng may nhờ được kèm cặp giám sát nghiêm ngặt từ Thiên mà Lâm cũng dần lấy lại căn bản, vừa đủ để không phải lo lắng cho đợt thi này.

Trong lúc họ chăm chú vào bài vở thì từ bên ngoài có hai bóng đen. Một người đội nón lá, khoác áo choàng vải che kín mặt và thân thể; người kia mặc y phục đen đang nói nhỏ gì đó vào tai người kia.

- Chắc chắn chứ? Đó là người đã giết nhện tinh à?

- Đúng vậy thưa sư phụ, là tên đứng phía sau bọn trẻ. Còn đứa nhóc kia là đệ tử của hần - Tên kia chỉ vào Lâm và nói.

- Thử xem thực lực của bọn chúng thế nào! - Người được gọi là sư phụ phất áo rồi biến mất trong màn đêm.

Phía trong phòng của Lâm, Thiên bỗng thay đổi sắc mặt như nhận ra điều gì đó.

- Mấy đứa, tắt đèn, đóng cửa lại ngay!

Sau câu nói của Thiên, cả bọn nhanh ý hiểu ra ngay. Cửa được đóng sầm lại, căn phòng chìm vào bóng tối.

- Có phải...? Vậy còn các phòng lân cận thì sao đây anh?

- Không cần lo, mấy đứa cứ ở lại đây, khóa cửa chắc chắn lại.

Thiên mở cửa lách nhẹ ra ngoài, tay cầm cuộn dây đỏ cùng một xấp bùa vàng.

5 phút sau...

Cả bọn đang ngồi sau cánh cửa, quay mặt vào trong.

- Chẳng biết có chuyện gì không nữa. Tự nhiên ảnh nghiêm trọng vậy? - Nam ngáp.

- Tao nghĩ chắc sắp có biến, cứ đợi đi - Tuấn nói.

- Lo gì! Có ma cỏ gì cứ ngon xuất hiện đi, tao thông hết! - Cường nắm chặt mấy củ tỏi trong tay, không biết từ lúc nào mà túi cậu luôn sẵn thứ này.

- Người bảo định thông ta à? - Một bóng đen xuất hiện phía ngoài, ngay sau lưng cả bọn.

Bóng đen sau lưng bọn Lâm vung tay đập mạnh, cánh cửa kính vỡ ra, mảnh văng tung tóe, may mà không ai trúng phải, cả bọn nhanh chân lui ra xa cánh cửa đó. Nhìn kỹ hơn, cả đám bàng hoàng:

- Là zombie à? - Cường trố mắt khi thấy kẻ bên ngoài da thịt thối rữa, da xanh lét, răng chĩa ra từng chiếc một đang há rộng miệng như chực ăn.

- Không! Là “hành thi”, bọn này cũng gần như zombie về vẻ bề ngoài cùng sở thích ăn thịt, nhưng cũng giống Cường thi của Trung Quốc và Cà rồng Tây phương về việc hút máu và biến hóa. Chúng có thể biến hóa thành người bình thường và chỉ lộ nguyên hình khi thèm khát. Đặc biệt loại này rất sợ tối và ánh sáng mặt trời. - Lâm giải thích.

- Sợ tối à? Hay lắm!

Cường lăm le nắm tối trên tay rồi bất ngờ lao tới chỗ cánh cửa vỡ, nhắm ngay cái miệng đang ngoác rộng ra của con hành thi mà phi ngay vài tép. Chưa hết, Cường còn nổi máu lao thẳng về phía song sắt cửa túm lấy đầu con hành thi đang đau đớn mà tổng thẳng cả củ tỏi còn nguyên rể vào mặc cho con quỷ càng kêu gào thảm thiết hơn.

Ở chỗ Thiên...

Thiên thu lại cuộn dây đỏ đã giăng ở tất cả các phòng khác rồi bắt ấn lăm nhăm. Các đạo bùa ở trước cửa bùng cháy tạo thành kết giới che chắn mọi âm thanh và hình ảnh từ phía ngoài cũng như tạo ảo giác khiến từ ngoài nhìn vào hay từ trong nhìn ra không có gì khác lạ.

“Grào...” Thiên vội né tránh hàm răng sắc nhọn.

- Là hành thi sao? Chuyện muỗi!

Thiên bắt ấn, hai ngón tay để lên trán con hành thi với tốc độ cực nhanh:

- TỬ - U - TIỀN!

“Phọt” đầu nó nổ tung, thân thể ngã xuống tan chảy ra.

- Chỉ vậy thôi à? - Thiên phủi tay.

Không! Không chỉ có vậy, bên ngoài sân còn rất nhiều, số lượng lên đến hàng chục con hành thi đang thẳng tiến đến phòng Lâm.

16. Chương 16: Đối Mặt Hành Thi

- Thôi Cường! Dừng lại đi!

Ba đứa còn lại ôm chặt Cường kéo ra xa trong khi nó đang hăng máu nhét tối vào mồm con hành thi đang kêu la trong đau đớn kia.

- Bỏ ra, để im cho tao trừ quỷ! Phải nhét tối chết cụt nó! - Cường vùng vẫy với với về phía con hành thi.

- Đủ rồi! Mày nhìn coi nó còn sống nổi không!

Lúc này con hành thi kia đã bắt đầu tan chảy ra, để lại một đồng nhớp nháp bốc mùi kinh khủng.

- Vậy là xong rồi à?

- Chưa...chưa xong đâu. Nhìn...nhìn bên ngoài đi! - Lâm chỉ tay ra ngoài sân, lấp lắp.

Hàng chục con hành thi khác đang tiến tới chỗ cả bọn, hết như cảnh tượng trong những bộ phim zombie. Lâm nhanh chóng lục tìm trong học tủ và lấy ra một xấp bùa vàng sau đó dán lên các cửa nẻo trong phòng.

- Mong là cầm chân được bọn nó đến lúc anh Thiên về! Mày còn tối không Cường?

- À...nãy hăng quá xài hết 13 nhánh rồi! - Cường gãi đầu.

- “Mẹt-xà-lùng” mày, hăng lắm cơ, bổ nhét tối vào mồm mày bây giờ!

- Chắc còn cho mày nhét!

Vừa dứt câu, bỗng ánh sáng từ cây cột điện bên ngoài hắt vào phòng dần tối lại. Trước cửa phòng là một đám hành thi đang bao vây cả bọn.

May mắn nhờ những lá bùa kia mà bọn chúng không thể phá cửa. Lâm lấy ra một thanh kiếm - thanh kiếm được Thiên tặng hôm nọ - ra thủ thế, ba đứa còn lại mỗi thằng một xấp bùa nhỏ cũng vào tư thế sẵn sàng.

Những lá bùa dán trên cửa dần đổi màu xám lại, đến kia chuyển hoàn toàn sang màu đen thì bùng cháy - cũng là lúc cả bọn đổi sắc mặt, chuẩn bị phản kháng.

Một giây...

Hai giây...

Ba giây...

Tim của bốn đứa đập thành thịch chờ đợi...

“RẦM...!” Cánh cửa đổ sầm xuống, bọn hành thi tràn vào phòng. Cả bốn đứa xông lên, Lâm cầm kiếm chém liên tục về phía trước mở đường. Năm, sáu con hành thi bị lưỡi kiếm chém kêu la đau đớn. Những con còn lại bị Cường, Nam và Tuấn chặn đứng bằng những lá bùa vàng.

- Diệt...! - Lâm bắt ấn hô lớn, những lá bùa trên bọn hành thi phát nổ, thiêu cháy toàn bộ cơ thể chúng.

Vật vờ một lúc lâu, cả bọn mới thoát khỏi phòng, số lượng hành thi bị tiêu diệt tầm hơn hai mươi con. Cả bọn vừa thở phào nhẹ nhõm thì...

- Bên ngoài còn nhiều lắm! Cẩn thận đừng để nó cắn! - Lâm hét lớn chỉ tay về phía giữa sân.

Một quân đoàn lên đến gần năm mươi con hành thi đang tiến đến chỗ cả bọn, phía bên kia là Thiên đang chống chọi với vài con.

- Đông...đông quá! - Lâm gần như tuyệt vọng bởi vũ khí duy nhất còn lại bây giờ chỉ là thanh kiếm gỗ, bùa phép đã dùng hết tự bao giờ, Thiên thì đang ở quá xa lại còn gặp bọn hành thi cản đường.

Đang lúc tuyệt vọng, Lâm vô thức nắm chặt tay lại. Một sức nóng chạy khắp tay cậu, Lâm chợt nhận ra, mở mắt nhìn xuống:

- Đây là gì?

Lâm thử gồng mạnh tay lên, đọc nhẩm thử câu chú gọi nguyên tố hỏa. Một vòng lửa cuộn khắp tay cậu, xoắn ốc hết như Thiên lần trước.

- Là...là PHONG HỎA LỆNH sao?

17. Chương 17: Hắc Đạo Nhân

- Hay quá rồi, thử đi Lâm, xem “Phong hỏa lệnh” lợi hại mức nào! - Tuấn nhìn cánh tay Lâm, vỗ vai nói.

Lấy từ trong túi đeo vai ra một tấm lệnh bài, cắn tay trích máu viết lên hai mặt của tấm lệnh bài hai chữ hán “Phong” và “Hỏa”. Lâm nắm chặt lệnh bài đưa ra trước mặt:

”Thái Thượng Thái Tinh

Ứng biến vô đình

Khu ta phục ma

Đạo khí trường tồn

Cấp cấp như luật lệnh!

PHONG HỎA LỆNH!”

Luồng lửa trên tay phải Lâm bùng cháy dữ dội, mãnh liệt hơn. Lâm nhếch mép cười nhẹ:

- May quá, vừa đúng lúc. Phải thử xem chiêu này mạnh đến mức nào!

Lâm lao tới phía bọn hành thi với một tốc độ kinh hồn, khiến ba đứa còn lại không kịp hiểu chuyện gì xảy ra.

- Cái gì? Là “Phong hỏa lệnh”? Thằng nhóc này... - Thiên vừa diệt xong con hành thi cuối cùng, ngoái đầu lại thì thấy Lâm cùng cánh tay rực lửa đang lao đến bọn hành thi ngoài sân.

- PHONG HỎA LỆNH! - Lâm đâm mạnh về phía trước, một luồng lửa dữ dội phóng ra thiêu cháy một phần ba số hành thi.

- Hộc...hộc... Tồn sức thật! - Lâm cúi xuống chống gối thở dốc.

- Thằng nhóc này... Để đó cho anh! - Thiên bẻ tay rôm rỏi rồi cũng lao vào cuộc chiến.

- ĐỊA CHẤN LỆNH! - Thiên giáng mạnh nắm đấm xuống đất.

Một cơn chấn động dữ dội làm rung chuyển mặt đất. Như có luồng điện mạnh, bọn hành thi bỗng cháy khét lẹt bất động rồi tan rã dần.

- Sư phụ có khác, một chiêu thôi mà đã...

- Coi như tạm ổn, nhưng xem thử cái này đi! - Thiên nói, đưa cho Lâm xem một tấm vải trắng có vẽ dấu hiệu xoắn ốc màu đỏ.

- Đây là...! - Lâm kinh ngạc.

...

Đêm tiêu diệt nhện tinh...

Thiên mệt mỏi nằm trong tay Lâm ở giữa sân, lấy từ trong túi ra một mảnh vải trắng có dấu hiệu xoắn ốc màu đỏ.

- Đây là khi con nhện tinh khi chết bốc cháy để lại mảnh vải này, chính là dấu hiệu của “Hắc đạo nhân”! - Thiên nói rồi thiếp đi.

...

Trở lại thực tại...

- Vậy chẳng lẽ lũ hành thi khi này cũng... - Lâm bàng hoàng.

- Đúng, có lẽ là lão ta đến báo thù chuyện lần trước! Mảnh vải này là từ con hành thi đầu đàn.

- Mọi chuyện để đó tính sau đi anh, bây giờ thì... Dọn dẹp lẹ đi trời sáng bây giờ! - Tuấn nói.

Thế là cả bọn ì ạch lo dọn sạch đồng chiến trường vừa rồi, Thiên thì lo đi giải trừ kết giới khi này.

Từ nóc nhà phía xa xa, có hai bóng đen...

- Cũng có thực lực, từ nay phải để ý đến bọn chúng! Còn tên nhóc tên Mạc Thế Lâm kia, rất có thể là...

18. Chương 18: Tại Sao?

- Này bốn em kia! Đứng phạt cho nghiêm túc vào, không thì tôi cho lên phòng hiệu trưởng một lượt đấy nhá! – Bà cô già đập thước chỉ về hướng cửa lớp, chỗ có bốn bóng người vật vờ đứng phạt bên ngoài.

- Chửi cái mế, có biết đêm qua bọn này đã làm gì không? – Lâm thầm chửi trong miệng.

- Thôi mày ơi! Kệ đi, cũng do mình ngủ trong giờ học, lại ngủ nhầm ngay giờ của mụ thì biết làm gì? – Tuấn ngáp dài, vẻ uể oải lắm.

“Tùng...tùng...tùng!” – Tiếng trống vang lên báo hiệu giờ nghỉ, cả bốn ì ạch lê bước vào trong lấy cặp sách đi về ký túc xá.

- Đừng tưởng tao không biết đêm qua bọn mày làm gì! – Một giọng nói vang lên.

- Cái gì? – Cả bọn giật bắn mình quay lại, người vừa nói là Hoàng, bạn cùng lớp. Nói là bạn chứ thực ra tên Hoàng này vốn bọn Lâm cũng không ưa ám gì về tính công tử của nó, Hoàng lúc nào cũng tỏ vẻ ta đây giàu có nên rất khinh người; mọi chuyện đều lòi tiền bạc ra để giải quyết, lúc nào cũng tỏ vẻ gia cảnh giàu có nên hầu như cả lớp đều chẳng ưa ám gì.

- Là chuyện đêm qua, tao biết hết!

- Làm...làm sao mà...!

- Thôi thôi, tao hiểu cho bọn mày mà, giới tính luôn là vấn đề nhạy cảm, tao hiểu, tao hiểu!

- Ý mày là sao? – Lâm tỏ vẻ khó hiểu.

- Đêm qua chắc mất sức nhỉ? Còn dầu ăn không? Ha...ha...ha! – Hoàng cười lớn.

- Đờ mờ thằng này! – Lâm xắn tay áo định bước lên thì Tuấn cản lại, nói nhỏ:

- Thôi! Thằng này nó thích châm chọc vậy thôi, may là không phải chuyện đêm qua. Tốt nhất nên đi, đừng dây dưa với nó. Cứ về phòng đi, tao có cái này vui lắm.

Lâm bớt giận, quay lưng lại không thèm để ý đến Hoàng đang khinh khỉnh nhìn mình. Cả bốn đứa lấy cặp, Nam đẩy mạnh Hoàng sang một bên làm nó suýt ngã nhào, cả bọn bước về không quên ném cho Hoàng ánh mắt đầy sát khí. Hoàng đứng dậy phũ áo nhìn trân trân theo bọn Lâm, miệng khẽ nói mấp máy điều gì đó: “Thất sát...truyền nhân!”

Tại phòng Lâm...

- Mày nói cho tao xem cái gì? – Lâm hỏi Tuấn.

- Đây này! Chơi thử không? – Tuấn lấy ra vài sợi tóc nhỏ đưa cho Lâm.

- Cái này! Là của thằng Hoàng à? – Mặt Lâm bắt đầu có vẻ nham hiểm.

- Đúng, là của nó đó! Chơi đi!

Lâm khẽ cười, mở hộp tủ lấy ra một quyển sách dày cộp bìa rách rưới, ngả màu vàng ố, Lâm lật từng trang tìm kiếm một lúc lâu. Dừng lại ở một trang sách có vẽ một lá bùa loằng ngoằng, Lâm đọc kỹ rồi lấy từ hộp tủ ra một xấp giấy vàng, rút lấy một tờ cùng cây bút lông bên cạnh. Lâm mài một viên đá màu đỏ lấy bột rồi pha loãng ra để làm mực viết. Hít một hơi thật sâu, Lâm chấm bút vẽ liền một mạch theo hình vẽ trong sách, miệng lầm nhẩm câu chú bên cạnh hình vẽ. Vẽ xong lá phù, Lâm đặt bút lên nghiêng, thở một hơi dài rồi bước ra khỏi ghế.

- Chuẩn bị chơi thôi! – Lâm cười, lấy những sợi tóc đặt vào giữa lá phù rồi cuộn lại bắt ấn kẹp lá bùa đưa lên đầu nhắm mắt lầm nhẩm.

- Cường! Há miệng ra! – Lâm mở mắt nhìn Cường cười nham hiểm.

- Hả? Cái gì? Ừm...ừm! – Cường chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì đã bị Lâm lấy tay bóp miệng rồi nhét lá bùa ấy vào.

- Nuốt đi, nuốt đi! – Lâm nhét mạnh, vỗ vỗ vào đầu Cường.
- Rồi...rồi...hự! – Cường có vẻ khá khó thở sau màn tra tấn vừa rồi.
- Rồi đó tụi bây! – Chơi thôi, Lâm ra hiệu cho Tuấn và Nam.
- Ê...ê tụi bây tính làm gì? – Cường có vẻ hiểu ra, hoảng hốt nhìn ba đứa kia.
- Hấp mày chứ làm gì!
- Để tao! – Lâm quay quay khỏi động tay rồi dấn mạnh vào bụng Cường.

Phía phòng ký túc, cách đó hai dãy, ở căn phòng chỉ có mình Hoàng ở do hắn không thích ở cùng ai khác nên đã vùng tiền mua đứt căn này...

- Hự...ai? Ai dấn vào bụng tao? – Hoàng ôm bụng đau đớn không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, chỉ thấy hình như mình vừa bị ai đó dấn vào bụng rất mạnh.
- Á...ui da...ai? Ai mới vừa đánh tao? Có biết tao là ai không hả? Tao đem tiền dè chết mày...á...ui da! – Hoàng đang nằm trên giường thì bỗng lại có cảm giác như bị đánh hội đồng, nằm co lại ôm mặt nhưng vẫn không tránh được.
- Hiểu rồi, bọn mày hay lắm...úi da...

Hoàng bật dậy dù cho vẫn đang bị hành hạ từ xa, nhanh chóng lê lét đến phía bàn học. Mở hộc tủ ra, Hoàng mò mẫm trong đồng giấy tờ lộn xộn, cơ thể vẫn co giật do bị hành hạ.

- Đây rồi...ui da... - Hoàng lấy ra một tờ giấy màu vàng vẽ chi chít, có vẻ là một lá bùa.
- Hoàng bắt ấn, cuộn lá bùa đó lại rồi cho vào miệng nuốt xuống. Phía bên kia, Cường đang kêu la dữ dội vì bị ba đứa còn lại hành hạ đau đớn thì bỗng phun ra một vật.
- Ngừng lại! – Lâm cản Nam và Tuấn không đánh nữa.
- Nhặt vật đó lên, mở ra, Lâm sững sờ:
- Làm thế nào mà? – Vật vừa rồi chính là lá phù ban đầu Lâm vẽ, giờ nó đã chuyển sang một màu đen, những sợi tóc bên trong bỗng bốc cháy khi vừa gặp không khí.
- Được lắm Lâm à! Dám chơi tao, chắc mày muốn bí mật về “Thất sát phái” bị lộ lắm? – Hoàng đã đứng trước cửa từ lúc nào, ôm mặt nói.
- Hả? Mày nói cái gì mà “Thất sát phái”? Mày bị hâm à? – Lâm vội giấu ngay lá bùa vừa rồi, giả ngu hỏi.
- Hay lắm! Hiện tao không có bằng chứng, đợi đi rồi mày sẽ phải hối hận! – Hoàng quay mặt ra về.
- Có chuyện gì vậy Lâm? Tạo sao thằng Hoàng...
- Tao cũng không biết! Mọi chuyện có vẻ căng, thằng này không tầm thường đâu! – Lâm nghiêm mặt – Phải báo cho anh Thiên biết mới được.
- Đẹp qua một bên đi...cứu tao! – Cường rên rỉ.
- Á chết cha...hồi sức cho nó nhanh lên! – Lâm cuống quýt chạy lại giường đỡ Cường dậy.

19. Chương 19: Hắc Đạo Nhân! Lão Là Ai?

Tối hôm đó...

- Về việc đó thì không cần phải lo lắng! Thằng Hoàng chắc chắn không dám nói ra đâu. - Thiên tỏ vẻ bình thản.

- Nhưng tại sao nó lại không dám nói? - Lâm thắc mắc.
 - Vì nó cũng là người của môn phái! Những người tu tập đạt đến mức trung bình sẽ nhận ra được đồng môn ngay. Hơn nữa nó chính là đệ tử của Vy Ái và là cháu nội của sư phụ - Thiên nói.
 - Cái gì? Nó cũng là người của phái? Lại là đệ tử của..., lại còn là...- Lâm ngạc nhiên tột độ.
 - Đúng vậy! Nhưng nó hơn nhóc một bậc, nó là đệ tử chính thức còn nhóc chỉ mới tập sự thôi.
 - Haizz, kiểu này chắc chết. Lạng quạng lại đụng chạm đến sư tôn thì... nhưng mà tại sao lúc trưa nó lại đòi nói ra...
 - Ngu vừa thôi, tính thằng đó thích nhây, nó hù có phát mà đã...
- Hai người đang nói chuyện thì chợt phía bên ngoài có người xen ngang:
- Chào sư thúc! Hai người đang nói chuyện gì vậy? - Là Hoàng.
 - Cái gì? Là mày! - Lâm đứng bật dậy.
 - Bình tĩnh nào! Tao tới không phải để trả thù bọn mày, mọi chuyện coi như xí xóa. Dù sao cũng là đồng môn, phải giúp đỡ nhau chứ! - Hoàng phẩy tay.
 - Gọi anh em được rồi, vào đây, chắc chú mày tới không phải chỉ để giảng hòa chứ? - Thiên ra hiệu bảo Hoàng vào trong.
- Kéo ghế cạnh bàn học ngồi xuống, Hoàng chậm rãi nói, mặt có vẻ rất nghiêm túc:
- Có nhiệm vụ mới, là từ ông nội. Ông yêu cầu em và Lâm phải cùng đi với anh đến địa điểm xx,yyy. Theo tin báo là khu công trường gần đó xuất hiện...hành thi.
 - Cái gì? Lại là hành thi sao! Liệu có liên quan đến tên Hắc đạo nhân kia? - Thiên bắt ngờ.
 - Có lẽ, chúng ta phải đi ngay! - Hoàng gật đầu các nhận.
 - Cho tụi em theo được không? - Bọn Tuấn, Nam và Cường chui ra từ trong giường.
 - Không được, khuya rồi mấy đứa ngủ đi. Sáng mai lại muốn bị phạt à? - Thiên quát.
- Thế là ba đứa xì mặt xuống chui ngược vào màn, bỗng Tuấn lộ đầu ra:
- Mà Hắc đạo nhân là ai vậy anh? Lần trước anh chưa kịp kể!
- Thiên quay lại kể:
- Hắc đạo nhân vốn là đệ tử của bản phái. Ông ta hiện tại cũng trạc tuổi giáo sư Triễn, theo vai vế thì ông ta là sư thúc của anh. Sư phụ và ông ta cùng ông nội Lâm học với Vô Cực Lão Sư ở Trung Quốc.
- Khoảng hai mươi năm trước, hắc lợi dụng sư tôn già yếu đã hạ sát ngài, cướp đi một quyển bí kíp mật tông. Hiện tại ông ta đang nuôi rất nhiều hành thi để phục vụ cho việc tu tiên của mình.
- Bằng việc lợi dụng đặc tính hút linh khí người và động vật sống của hành thi, lão ta nuôi số lượng lớn loài này rồi sai chúng đi hút linh khí về cung cấp cho lão ta. Nhờ đó mà lão đã tu luyện rất nhanh chóng, khoảng vài năm nữa sẽ có cơ hội thành tiên.
- Ông nội của Lâm và sư phụ đã truy tìm lão mấy chục năm nay nhưng bắt vô âm tín. Nay lão lại bắt ngờ xuất hiện khiến sư phụ rất nôn nóng giết được hắc trả thù cho Vô Cực Lão Sư. Anh chỉ nghe kể lại như vậy từ sư phụ, còn sâu xa hơn thì không rõ.
- Nếu vậy thì lão này là bằng môn tà đạo sao? Rõ ràng là giết người để tu luyện rồi.
 - Đúng, đó là lý do của cái tên Hắc đạo nhân!
 - Thôi ngủ đi cha nội, lấy cái gối ôm đắp mền lại giả làm tao để chút quần sinh điểm danh đó. - Lâm nói.
 - Rồi rồi yên tâm đi đi! - Tuấn phất tay ngáp dài.
 - Được, mình đi thôi!

20. Chương 20: Bất Ngờ!

Buổi tối đầu tháng âm lịch không trăng, cảnh vật chìm vào một màn đêm lạnh lẽo u ám. Đã quá nửa khuya, nhà nhà đều đã đóng cửa từ lúc nào, chỉ còn đâu đó tiếng chó tru tréo làm màn đêm ngày càng tăm tối, u ám hơn.

Phía bên một công trường bỏ hoang, có lẽ bầu khí u ám được đẩy lên tới độ, hẳn là sự thiếu sức sống, sinh khí con người lâu ngày đã gây nên. Trên lối mòn nhỏ là ba bóng người đang hối hả chạy hướng về phía công trường.

- Dừng lại! – Thiên bất ngờ cản Hoàng và Lâm lại, ra hiệu nấp vào một góc tường đang xây dở.

Ba người lui vào góc tường quan sát động tĩnh. Thiên cẩn trọng mở chiếc túi vải đeo bên vai ra kiểm tra dụng cụ cần thiết, trong khi đó Lâm cũng lau chùi lại thanh kiếm gỗ của mình; Hoàng lại có vẻ khá bình thần khoan tay dựa vào bờ tường, ánh mắt xa xăm nhìn theo hướng khác.

- Sao trông mày bình thần quá vậy? – Lâm có vẻ khó chịu với thái độ đứng đưng của Hoàng.

Hoàng không đáp, ánh mắt vẫn hướng thẳng không thèm ngoái đầu nhìn Lâm.

- A thằng này khinh tao à! – Lâm xắn tay áo túm lấy cổ Hoàng.

- Thôi! Bình tĩnh, chú mày làm ầm ĩ gì thế! – Thiên cản Lâm lại, tách hai người ra.

- Khá đông đây! – Hoàng nhẹ nhàng nói.

- Cái gì đông? – Lâm thắc mắc.

- Chú mày còn chưa hiểu à, là kẻ địch chứ gì! – Thiên nói, quay sang Hoàng: - Tốt rồi, đóng thiên nhãn lại đi, chuẩn bị tinh thần!

- Thiên nhãn? – Lâm tròn mắt nhìn Hoàng.

- Giờ không phải lúc giải thích! Chia nhau ra! – Thiên nói.

Ba người tách ra ba hướng khác nhau: Thiên đi thẳng vào toà công trình xây dở dang, Hoàng tiến đến gần công ra vào rồi nấp vào một góc; còn Lâm được phân công đứng giữa trung tâm khu vực...

Phía trong, Hoàng lấy ra một cọc gỗ nhọn chỉ chút phù chú đóng thẳng xuống đất, đặt lên đầu cọc một ngọn đèn. Phía ngoài cổng, Hoàng cũng làm tương tự như Thiên. Sau đó, Thiên lấy đèn pin ra hiệu cho Hoàng ở phía ngoài, tức thì cả hai quay mặt vào cọc gỗ bắt ẩn nhắm mắt:

”Thiên linh linh, địa linh linh.

Lạy Ngọc Hoàng Đại Đế,

Lạy Tam Thánh Thiên Tôn:

Ngọc Thanh Nguyên Thuỷ Thiên Tôn,

Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn,

Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn.

Cùng chư vị thần linh chứng giám để đệ tử diệt trừ tà ma.

Thái Thượng Thái Tinh,

Ứng biến vô đình,

Khu tà phục ma,

Cấp cấp như luật lệnh.

ĐỊA CHẤN LỆNH!”

Hai ngón đèn trên đầu cọc ở chỗ Thiên và Hoàng đột nhiên bùng cháy mạnh mẽ rồi tắt lụi ngay tức khắc. Phía ngoài, đất dưới chân Lâm bỗng có cảm giác rung chuyển dữ dội, mặt đất nứt ra nhiều đường. Một đường nứt mạnh chạy xoẹt qua chân Lâm, may mắn là Lâm nhảy tránh kịp. Đường nứt vừa rồi khá lớn, phải rộng đến gần mét, sâu không nhìn được gì phía dưới.

Bỗng mặt Lâm tái lại khi hàng chục bàn tay xám xịt thò lên từ đó, chúng từ từ trôi lên nhìn quanh rồi bắt gặp Lâm. Nhanh chóng, chúng đuối ngay theo cậu; Lâm hoảng quá rút kiếm chém liên tục khiến vài con trúng phải rụng tay lung tung. Sực nhớ đến “Phong hỏa lệnh”, Lâm rút nhanh ra tấm lệnh bài đọc chú rồi cười nhẹ:

- PHONG HOẢ LỆNH!

Một giây, hai giây, rồi ba giây trôi qua vẫn chưa thấy động tĩnh gì. Lâm hoảng hốt nhìn lại tấm lệnh bài rồi nhìn sang gần chục con hành thi đang ở ngay trước mặt:

- Anh Thiên! Support cho emmmm! – Rồi Lâm quay mặt chạy hết tốc lực hướng vào trong khu nhà.

Thiên và Hoàng sau khi thi triển “Địa chấn lệnh” thì có vẻ mất khá nhiều sức nên ngồi bệt xuống. Chợt nghe tiếng Lâm la lớn làm Thiên giật mình:

- Chết cha, quên thằng nhỏ đang làm mỗi nhử! – Rồi nhanh chóng đứng dậy chạy ra thì va phải vật gì đó đang chuyển động ngả âm xuống.

- Anh Thiên, nhanh...nhanh... “Phong hỏa lệnh” của em không xài được!

Thiên xoa đầu đứng dậy, nhìn bọn hành thi đang tiến đến gần rồi quay sang Lâm:

- Có chưa đến mười con đã sợ à? Thật là chẳng hiểu sao nhóc lại lọt vào mắt xanh của sư phụ nữa!

Thiên nhanh chóng lao đến phía trước:

- TỬ - U - TIỄN! – Thiên đưa hai ngón tay chạm vào trán từng con hành thi một với tốc độ của ánh sáng (ở thì vào khoảng 299.000.000m/s:v). Sau đó Thiên đứng lại chỗ cũ, tức thì cả bọn đồng loạt bị nổ tung đầu như vừa ăn phải cú headshot từ khẩu Dragunov của Nga @@

Đang định tiến đến chỗ Thiên, bỗng một bàn tay bỗng nắm chặt phía sau kéo Lâm vào bóng tối. Lâm chỉ kịp ú ớ vì bị bịt chặt mồm. Thiên bắt chợt quay lại thì chẳng thấy Lâm đâu.

Phía ngoài, Hoàng vừa hồi sức liền tức tốc chạy vào trong vì theo kế hoạch sẽ tập hợp tại chỗ Lâm để chiến đấu phòng khi kẻ địch quá đông. Không thấy Lâm, Hoàng đứng đó một lúc rồi chạy thẳng vào trong, Thiên cũng chẳng ở đó, chỉ có một lá bùa nhỏ đặt dưới đất.

- Là bùa truyền tin sao? – Hoàng nhặt lên căn tay điểm máu vào chính giữa lá bùa, một dòng chữ hiện lên rồi lá bùa nhanh chóng bốc cháy:

“Có lẽ là Hắc đạo nhân định chơi lớn, Lâm đã bị bắt đi rồi. Báo cáo tình hình hiện tại cho sư phụ!”

21. Chương 21: Đường Hầm

Đường hầm tối đen cứ kéo dài mãi, sự ẩm ướt kèm theo một mùi hôi thối khó chịu cứ xộc thẳng vào mũi Thiên và Hoàng. Âm thanh hỗn loạn vẫn chưa chấm dứt, tiếng cơ thể bị chặt ra thành từng mảnh cứ vang lên.

- Học...học...học...chúng đông quá, cứ thế này biết đến bao giờ mới xong! - Thiên chống thanh kiếm xuống đất thở dốc, xung quanh toàn là xác chết la liệt. Không biết là là đợt hành thi thứ bao nhiêu xuất hiện kể từ khi hai người đặt chân vào đường hầm này.

- Sắp có thêm một đợt nữa rồi anh! Có lẽ là đợt cuối cùng, số lượng quá đông... - Hoàng dừng thiên nhân lại, tay ôm đầu có vẻ đau đớn lắm...

- Cứ thế mãi cũng không ổn, phải kết thúc nhanh thôi. Mau! Tiến về phía trước dàn trận! - Thiên ngược mắt lên.

Cả hai cùng tức tốc chạy thẳng về phía trước, ánh sáng từ chiếc đèn pin đã mờ dần...

“Grao...grao...grao...” âm thanh gào rống từ phía xa xa vọng lại cho thấy số lượng hành thi lần này rất đông. Thiên có vẻ rất lo lắng bởi cả hai gần như đã kiệt sức sau những đợt hỗn chiến vừa rồi.

Nếu không mau chóng đánh nhanh thắng nhanh thì có lẽ cả hai sẽ phải bỏ mạng tại nơi này, viện binh của giáo sư Triển vẫn chưa thấy đâu (chẳng lẽ giống trong film, xong việc thì cảnh sát mới tới trời!)

Trong một diễn biến khác....

Lâm tỉnh dậy, xung quanh tối om, không khí lạnh lẽo lạ thường làm cậu thấy rùng mình. Lâm cố nhớ lại sự việc vừa rồi; từ lúc đi vào công trường tới khi bị bắt đến đây, đúng là kì lạ. Tại sao chúng lại bắt Lâm? Có chăng là vì cậu yếu kém nhất trong ba người? Cũng đúng, đến “Phong hỏa lệnh” còn không dùng được thì hiện tại Lâm chỉ là phế vật, “Cửu tự ấn quyết” thì học mãi không thành. Lâm hiện tại chẳng còn biết nên làm gì, rơi vào tuyệt vọng...

- Không! Không thể như vậy được! - Lâm lần mò trong túi lấy ra lệnh bài phong hỏa.

- PHONG HỎA LỆNH! - Lâm cầm chặt tấm lệnh bài.

Vẫn không có gì xảy ra, Lâm nhìn xuống bàn tay mình trong tuyệt vọng. “Chẳng lẽ mình phải ở mãi nơi đây sao?” Lâm gục đầu.

Quay lại đường hầm...

Thiên và Hoàng áp lưng lại với nhau để chiến đấu, hai người đang bị bao vây bởi đám hành thi. Bỗng cả hai cùng ngồi xuống sát đất, lấy đà phóng thẳng lên cao. Đám hành thi vừa kịp lao vào thì bất ngờ bị một tấm lưới đỏ dần đầy bùa chú rơi xuống bao trùm lấy chúng. Một tia lửa bùng lên cuộn lấy tay Thiên rồi phóng xuống:

- PHONG HỎA LỆNH!

Tấm lưới bốc cháy dữ dội, tiếng đám hành thi gào thét vang khắp đường hầm, mùi khét lẹt tỏa ra khiến Thiên và Hoàng nhanh chóng bị mũi lui ra chỗ khác nôn mửa.

- Có lẽ đã xong rồi! - Thiên đưa tay lau mồ hôi trên mặt rồi ngồi phịch xuống.

Hoàng cũng mệt mỏi dựa vào bờ tường thở hổn hển.

“Vútttt” - một mũi dao phi đến, sượt qua đầu Thiên găm thẳng vào bờ tường bê tông cứng rắn, may là Thiên kịp lách đầu tránh né nếu không...

Thiên bật dậy ngay sau đó đưa mắt nhìn quanh, không một ai...

Rút mảnh giấy gắn ở lưỡi dao ra, Hoàng đọc:

- Nhanh lên nếu không muốn thẳng nhóc kia chết!

Phía cuối mảnh giấy là một vòng xoắn ốc - dấu hiệu của Hắc đạo nhân...

-Còn nữa-

22. Chương 22

- Tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ mình lại là một tên phế vật đến vậy sao? - Lâm có lẽ hoàn toàn tuyệt vọng.
- Không! Con không phải phế vật, con là cháu nội của ta. Chắc chắn sau này sẽ còn vượt cả ta. - Một giọng nói ấm áp quen thuộc vang lên trong đầu Lâm.

- Ông nội? Nhưng con...

- Đừng lo, chỉ là thời điểm chưa đến. Một khi thời gian đã điểm, con sẽ hiểu... - Giọng nói nhỏ dần rồi tắt hẳn.

- Ông nội! Phải, nếu không dùng được sức mạnh thì mình phải phát triển kỹ thuật bùa chú! Không được từ bỏ! - Lâm đứng dậy nắm chặt tay - Vấn đề bây giờ là...mình đang ở đâu?

Cuối đường hầm...

Lúc này, hai người đang đứng trước một cánh cửa lớn ở cuối đường hầm. Hoàng vẫn đang tìm kiếm cơ quan để mở phía trên cao.

“Cạch....kétttt” cánh cửa từ từ mở ra. Thiên cùng Hoàng lách người vào trong, một cảm giác lạnh lẽo tỏa ra cùng mùi ẩm mốc xộc vào mũi hai người.

Vừa bước vào, ánh đèn trên tay Thiên cũng tắt hẳn. Cả không gian chìm vào bóng tối trong khoảng vài giây, các ngọn đuốc trên tường bỗng rực sáng. Căn phòng sáng rực lên, kèm theo đó là một hàng dài những xác chết...mặc quan phục thời Thanh.

Những cái xác ấy bỗng động đậy, nhảy tiến về phía hai người, tay chìa thẳng...

- Cương...cương thi! - Mặt Thiên tái đi.

Mười con cương thi hướng sự chú ý vào họ, Thiên lấy ra một xấp bùa vàng chia cho Hoàng một nửa và nói:

- Chỉ là cương thi nhảy bình thường, có lẽ là do tên Hắc đạo nhân đó đang muốn chơi đùa với chúng ta thôi!

Hoàng cùng Thiên nhanh chóng dán bùa trấn áp bọn cương thi đó, khá nhẹ nhàng, chúng lại trở về trạng thái đông cứng. Thiên châm một mồi lửa thiêu cháy toàn bộ chúng.

Đúng như dự đoán. Ngay khi vừa xử lý xong đám cương thi nhảy kia thì từ trong gian phòng đối diện vang lên tiếng nhảy di chuyển của một con cương thi khác.

Hai người nhanh chóng tiến về hướng gian phòng bên cạnh, cẩn trọng phòng thủ. Thiên cầm ngược kiếm lại, thủ trước mặt bước vào trước, Hoàng cũng chậm rãi cẩn trọng theo sau.

Phía gian phòng bên kia là một con cương thi mặc giáp vàng, tay cầm đại đao khác hẳn với bọn cương thi bình thường.

- Thi vương? - Thiên ngạc nhiên.

- Phải! Muốn qua thì phải bước qua xác ta trước đã! - Tên cương thi nói, miệng không hề mở ra nhưng âm thanh vẫn đều đều.

- Đã thế đành liều mạng vậy. Hoàng, chạy đi!

- Không! Em sẽ không chạy!

- Chạy kịp à? - Tên cương thi cầm đao xuống đất lao tới tung hai nắm đấm giữa ngực hai người.

Không kịp đề phòng, cả hai bị đánh văng vào tường, rơi xuống phun một ngụm máu. Thiên lảo đảo đứng dậy, tay vịn vào bờ tường; Hoàng có lẽ đã ngất đi sau đòn vừa rồi.

- Không...xong...rồi! - Thiên quệt đi vệt máu nơi khóe miệng, chân run rẩy đứng không vững.

Ngoài khu vực công trường...

- Vy Ái! Mau lên nếu không sẽ không kịp đâu! - Giáo sư Triển cùng Vy Ái và một vài người mặc đồ đen đang tức tốc chạy.

Tại căn phòng nhốt Lâm...

Một người đàn ông mặc áo choàng đen che kín mặt đứng trước Lâm, cậu đang ngồi yên nhắm mắt.

- Phư...phư...phư! Sắp đến lúc rồi. Đợi đúng giờ Tý đêm nay ta sẽ dùng máu người để mở chiếc hộp này! Bao nhiêu năm ta đã chờ đợi, cuối cùng ngày này cũng đến!

- Nhưng tại sao lại là máu của tôi?

- Vì người mang dòng máu của hân! Phải, là dòng máu rồng thiêng, dòng máu đã khóa lại và cũng chính nó sẽ mở chiếc hộp này ra. Khi xưa nếu ông nội người không đột nhiên biến mất thì ta đã có thể hoàn thành việc này từ lâu rồi. Sau bao năm tìm kiếm, cuối cùng...cuối cùng cũng đợi đến được ngày này...ha...ha...ha...ha!

Người đó lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn một mình Lâm? Không, đó không phải là Lâm mà chỉ là một hình nhân thể thân bằng rục cháy sau khi lão ta bước ra ngoài.

Ngoài hành lang, có một người đang chạy...

- “Hừ! Tưởng Hắc đạo nhân cao siêu thế nào, cuối cùng lại bị trò trẻ con này đánh lừa.” - Lâm nghĩ thầm.

- Thông minh lắm! Nhưng người vẫn chưa đủ tuổi đâu! - Người đàn ông ngồi trên chiếc ghế tựa đập điều thuốc, căn phòng mờ ảo một làn khói.

-Còn nữa-

23. Chương 23: Vừa Kịp Lúc

“Ầm...” một lần nữa Thiên lại trúng đòn của tên thi vương. Mắt Thiên tối dần lại, chân trụ không nổi nữa, trong đầu lúc này chỉ hiện lên một chữ: “CHẾT”.

- Ha...ha...ha...con người quả là yếu ớt! Thôi thì để ta tiễn người đi luôn vậy! - Tên cương thi cười đắc thắng, miệng vẫn không mở ra.

Đoạn, hân giơ tay lên phẩy mạnh, cây đại đao cắm dưới đất bỗng bay vút lên nằm gọn trong tay hân. Hươu đao vài vòng, hân cầm ngược lưỡi lại lao đến với tốc độ cực nhanh.

“Keng...” thanh đao nặng nề tưởng chừng đã chém Thiên làm hai mảnh lại chém trúng vào bức tường phía sau, còn Thiên thì bỗng dưng biến mất khỏi tầm nhìn của tên thi vương.

- May quá, chậm chút nữa thì đúng là! - Lâm vừa nhẹ nhàng đặt Thiên - lúc này đã ngất đi - nằm xuống đất cách xa tên thi vương vừa quay lưng lại.

- Mày...tại sao! - Tên thi vương ngạc nhiên, vì tốc độ của hân đến Thiên còn không bắt kịp thì tại sao một thằng nhóc bình thường như Lâm lại...

- Là bùa gia tốc, phát mình ta vừa tình cờ tìm ra vài ngày trước, nay mới thử nghiệm được! Còn hỏi vì sao ta thoát được thì...đi mà hỏi tên Hắc đạo nhân ấy - Lâm đưa ra trước mặt một lá bùa màu vàng với những ký tự lạ chưa hề xuất hiện trong quyển sách của mình.

- Cũng có chút tài năng đấy! Nhưng thằng phé vật như mày thì làm sao thoát được sự phụ...

- Ta cũng nghĩ vậy! Đâu ngờ tên Hắc đạo nhân gì gì đó lại để trò trẻ con của ta qua mặt dễ dàng vậy, chắc hân cũng tầm thường th...

Chưa dứt câu, Lâm có cảm giác mình đang bay? Đúng, Lâm vừa lãnh trọn một cú đâm của tên thi vương đó và bay đến bờ tường...“Ầm...” Lâm va mạnh tường vào nhưng tiếp đất khá nhẹ nhàng tựa như đó chỉ là cú đẩy của một đứa con nít.

- Hầy, ta cũng đã đề phòng từ trước rồi. Đây là hàng gia truyền đây: “Kim cương hộ thể phù”. À tuy không thể sánh bằng “Kim cương hộ thể” hàng real được nhưng cũng đủ dùng đây. – Lâm đắc ý nhìn tên thi vương đang có vẻ kinh ngạc.

- Hay lắm! Dám coi thường ta à? Được, cho mi biết thế nào là lẽ độ!

“Chết cha! Hàng fake không đủ duy trì đánh với nó, gia tốc thì hậu quả tê chân mất rồi ; nhờ miệng khinh thường nó giờ ăn hành ngập mồm rồi đây” – Lâm thầm nghĩ, lại càng sợ hãi hơn khi liếc sang Thiên và Hoàng đang nằm bất động, với sức của Lâm thì chắc chắn không thể làm gì tên thi vương đó được. Phen này có lẽ Lâm chết chắc rồi.

Tên thi vương nắm chặt thanh đại đao lao đến, vung cao nhắm thẳng vào Lâm ; do hậu quả của bùa gia tốc nên hai chân Lâm hiện không thể nhúc nhích được, Lâm cũng đành nhắm mắt buông xuôi, chờ mong phép màu xảy ra. Tên thi vương vừa thấy Lâm nhắm mắt thì cũng sinh nghi ngờ, lo sợ Lâm lại giả trò nên cũng cẩn trọng ngừng tay lui ra vài bước.

Lâm nhắm mắt chờ chết lâu quá không thấy bay đầu thì cũng hé ra nhìn, thấy tên cương thi đứng cách xa mình thì lại nghĩ: “Chắc hẳn đang suy nghĩ nên cho mình chết thế nào?” vậy nên càng lo sợ mới buột miệng hỏi, vẫn làm ra vẻ nguy hiểm:

- Sao không mau ra tay đi? Người còn chờ gì nữa?

Tên thi vương nghe Lâm hỏi vậy thì lại càng thêm cảnh giác: “Mời mình ra tay? Thằng nhóc này chắc chắn có âm mưu!”

Và thế là cả hai cứ đứng đó suốt mười lăm phút đồng hồ... (Một thằng nguy hiểm nhưng lại bị ngu còn thằng kia ngu lại tỏ ra vẻ nguy hiểm)

Nhờ vậy mà hai chân của Lâm cũng dần dần bớt tê cứng, vừa định dùng gia tốc thêm lần nữa để cứu Thiên thì tên cương thi kia cũng sốt ruột lao vào:

- Mặc kệ mày muốn giả trò gì! Ông đây hết đợi được rồi!

Thanh đao dần dần tiến đến...“Cốp!” tiếng va chạm khô khốc vang lên, thanh đao bị đẩy văng ra cùng với tên thi vương đâm sầm vào bức tường, một mảng bê tông lớn đè lên hắn.

- May là ta đến kịp. Chứ không thì – Giáo sư Triển thu lại cây gậy, nhìn Thiên nằm đó rồi lắc đầu nhìn sang Hoàng: - Hầy! Hai thằng nhóc này! Vy Ái, mau chữa thương cho nó!

Vy Ái bước đến, nâng đầu Thiên dậy rồi lấy ra một viên thuốc màu đen đưa vào miệng Thiên. Sau đó làm tương tự với Hoàng.

- Lâm! Mau đến giúp chị đỡ hai người họ dậy!

- Dạ? – Lâm vẫn còn ngơ ngác sau lần thoát chết vừa rồi lóng ngóng chạy đến đỡ hai người kia ngồi xếp bằng lại.

Vy Ái lẩm nhẩm gì đó, hai viên thuốc trong miệng Thiên và Hoàng từ từ chạy xuống bụng và tan dần.

- Hừ! Dám chơi trò đánh lén ta, ta sẽ không tha cho các người đâu! – “Ầm...” Tên thi vương nhảy ra khỏi khối bê tông khi nãy, đầu xịt khói đen tức giận.

- Cũng tốt, lâu rồi không vận động tay chân! – Giáo sư Triển bẻ khớp tay rôm rốp nhìn tên thi vương.

-Còn nữa-

24. Chương 24: Ngũ Hành Trận Khoá Thi Vương

- Khoan! Tại sao hắn là thi vương nhưng lại có mùi của...hành thi? - Vy Ái đưa mắt nhìn giáo sư Triển như muốn thông báo.

- Thật vậy à? Có lẽ là tên Hắc đạo nhân đã làm cách nào đó để lai tạo hai giống này với nhau.

Cương thi vốn chỉ hút linh khí con người để sống và rồi biến họ thành cương thi giống mình. Tuy nhiên cương thi thì trí tuệ kém nên tạo ra nhiều cũng khó mà dạy dỗ. Vì vậy tên Hắc đạo nhân đã lợi dụng trí thông minh hành thi và cho lai với cương thi để từ đó tạo ra những tên cương thi lai hành thi để thực hiện mưu đồ của lão.

Vậy hắn lai như thế nào? Đơn giản chỉ cần truyền nọc của hành thi vào cương thi và ngược lại. Điều đó cũng giải thích vì sao tên thi vương có thêm chút thông minh đề phòng Lâm như khi nãy. Ngoài ra, dưới tác dụng của dòng máu hành thi nên cơ thể tên thi vương này cũng không hẳn là cứng như sắt đá nên việc hắn có thể bật cười được dù đang ở cấp độ thi vương cũng khá dễ để giải thích.

Lúc này, giáo sư Triển giờ gậy lên lao tới. Tên thi vương cũng thủ thế xông lên, hai tay đầy móng nhọn hoắt chìa thẳng chờ đâm thẳng vào giáo sư.

Khi hai người gần chạm nhau, giáo sư Triển bỗng biến mất trước sự kinh ngạc của mọi người và cả tên thi vương. Hắn loay hoay nhìn xung quanh:

- Quái lạ! Lão ta đâu rồi?

Bỗng đâu đó từ năm góc xung quanh hắn đứng xuất hiện năm lá cờ tam giác với năm màu sắc: trắng, xanh lá, xanh dương, đỏ và vàng. Những lá cờ được cắm dưới đất, bên cạnh là năm người mặc đồ đen đứng thủ thế. Nguyễn Triển bỗng xuất hiện từ trên cao, tay bắt ấn lao xuống hô lớn:

- Ngũ hành trận!

Lập tức, năm người mặc áo đen kia nhổ năm lá cờ lên phi thẳng vào tên thi vương với tốc độ cực nhanh.

Khi bàn tay Nguyễn Triển vừa chạm vào đầu tên cương thi cũng là lúc năm lá cờ bỗng phát sáng dữ dội với năm màu sắc ngũ hành.

Tên thi vương bị bất ngờ không kịp hiểu ra chuyện gì đang xảy ra thì đã thấy mình đang ở một nơi xa lạ, xung quanh là một màu đen vô tận.

Dưới đất, chỗ tên thi vương vừa đứng đó vài giây trước bỗng lóe sáng rồi trở lại mặt đất bình thường. Giáo sư Triển bước ra.

- Vậy là xong! Hắn đã bị nhốt vào “Ngũ hành trận” và sẽ bị nhốt suốt đời ở đây. - Nguyễn Triển phủi áo nói.

Năm người mặc áo đen khi nãy cũng bỗng dưng biến mất hết như cách mà họ xuất hiện vậy.

Từ đâu đó vang lên giọng nói của một người đàn ông:

- Lâu ngày không gặp! Phong độ vẫn như xưa nhỉ Triển ca!

-Còn nữa-

25. Chương 25: Hoả Diễm

Bầu không khí bỗng trở nên nặng nề, giáo sư Triển đưa mắt nhìn quanh rồi dừng lại ở khoảng không chìm trong bóng tối. Nguyễn Triển ho nhẹ:

- Đã lâu không gặp, hẳn là thời gian qua tu luyện tà đạo đã giết chết không ít người rồi nhỉ?

- Khả khả khả...sơ sơ cũng vài ngàn mạng, cho người biết ta sắp thành tiên rồi đấy...khà khà khà... - Giọng cười khàn khàn từ đâu đó vang vọng khắp gian phòng.

Đoạn, một người mặc áo choàng đen phủ kín cơ thể xuất hiện, lơ lửng trên không, người tỏa ra luồng sáng màu đen hắc ám.

Giáo sư Triển siết chặt tay đề phòng, lòng bàn tay phải xuất hiện một luồng lửa màu bạch kim cuộn cuộn bao bọc cánh tay. Hỏa diễm màu bạch kim tượng trưng cho điều gì? Chính là nói nhiệt độ của nó đã lên đến ngàn độ, trong nháy mắt có thể thiêu người ta thành tro tàn.

Phía sau, Thiên đã chủ động nhắc nhở Lâm, Hoàng và Vy Ái tránh xa, bởi loại lửa này cực kỳ nguy hiểm. Đây chính là “Phong hỏa lệnh”, nhưng ở cấp độ khác, tính chất cũng như sức hủy diệt của ngọn lửa hoàn toàn cách xa “Phong hỏa lệnh” bình thường, được gọi là: “TAM MUỘI CHÂN HÓA” - người thường khó mà chịu được.

Tên Hắc đạo nhân chủ động lao đến tấn công Nguyễn Triển, giáo sư theo phản xạ vung tay về phía hắn. Một lốc xoáy lửa được tạo ra bắn thẳng về phía trước chạm vào một tảng bê tông lớn khiến nó biến mất không một dấu vết, khói bốc lên xì xèo.

Tên Hắc đạo nhân đã nhanh chóng né tránh được, nháy mắt hắn đã xuất hiện phía sau Lâm.

- Khả khả khả...cũng sắp tới giờ rồi!

Nói đoạn, hắn túm lấy cổ Lâm nhắc lên rồi bay thẳng vào gian phòng phía trong. Do quá bất ngờ nên Thiên và Vy Ái đứng ngay cạnh đó cũng không kịp phản ứng. Giáo sư Triển liền nhanh chóng đuổi theo Hắc đạo nhân. Sau một hồi ngơ ngác ba người còn lại cũng tức tốc chạy theo.

Nguyễn Triển vừa chạy vừa nhớ lại...

“Rầm...!” giáo sư đập mạnh tay xuống bàn có vẻ như đang bức tức. Trước mặt ông là hai thanh niên cao tầm mét tám, một người mặc vest đen, một người mặc vest trắng.

- Tại sao? Các ngài biết là hắn ta đã gây ra biết bao chuyện ác như vậy nhưng vẫn không bắt hắn về cho địa phủ quy tội?

- Đúng là chúng tôi biết điều đó, nhưng địa phủ vốn làm việc có nguyên tắc. Không có bằng chứng thì Hắc Bạch Vô Thường chúng tôi cũng đâu làm được gì! - Thanh niên mặc vest đen lên tiếng.

- Vậy chẳng lẽ cứ để hắn tác quái như vậy? Biết bao người vô tội nữa sẽ bị hắn hại, chưa kể...cháu trai của “ông ấy” cũng đã bị bắt đi...

- Chuyện này đã nằm trong dự tính của chúng tôi! Chỉ cần ngăn cản hắn mở được chiếc hộp chứa viên thuốc trường sinh ấy vào giờ Tí hôm nay thì chúng tôi sẽ có cách! - Thanh niên áo trắng cười nhẹ.

-Còn nữa-

26. Chương 26: Đã Lâu Không Gặp!

Mật đạo bí ẩn này đúng là rất rộng lớn núp bóng dưới khu công trình bỏ hoang nên chẳng lo bị ai phát hiện, người xây dựng nên nó quả thật đã tính toán rất kỹ càng.

Nhóm người Nguyễn Triển đuổi theo Hắc đạo nhân vào tận sâu bên trong gian phòng sâu nhất của mật đạo. Gian này rộng hơn hẳn gian của tên thi vương khi nãy, ước tính diện tích tầm 100m2 đủ để xảy ra một cuộc giao tranh lớn mà không lo chật hẹp.

Trung tâm gian phòng là một khối đá xây cao nửa mét hình vuông cạnh tầm hai mét có ba bậc thang để bước lên, chính giữa là một cột bê tông lớn cao khoảng 5-6 mét. Ngay phía trên là một lỗ xuyên từ ngoài vào để ánh trăng chiếu thẳng vào bệ đá. Nhóm người của giáo sư Triễn dừng lại ở cửa vào gian phòng, phía trên bệ đá là Hắc đạo nhân cùng Lâm lúc này đã bị trói vào cây cột ở giữa bệ.

- Nói lời tạm biệt đi, chỉ còn một chút nữa là ta sẽ trở nên bất tử, ta sẽ thành tiên...khà khà khà... - Hắc đạo nhân cầm trên tay một con dao lớn lia trên cổ Lâm mặc cho Lâm đang sợ hãi cựa quậy liên tục.

- Không! Người không thể làm vậy được, ta không cho phép! – Nguyễn Triễn gồng mạnh tay, luồng lửa lại xuất hiện.

- Suy nghĩ cho kỹ nào Triễn ca, người nghĩ “Tam muội chân hỏa” sẽ không ảnh hưởng đến thằng nhóc này sao? Cứ thử đi!

- Người...được lắm! Để xem...

Nguyễn Triễn thu lại ngọn lửa, cúi mặt trầm ngâm. Bất chợt ông lao đến phía bệ đá, nhưng khi chỉ còn cách độ một cánh tay thì bị một thứ vô hình đẩy văng ra, ngã xuống đất phun một ngụm máu.

- Khà khà khà...người nghĩ muốn cứu hần dễ lắm sao? Ta đã mất 20 năm chờ đợi rồi, không thể để thất bại lần này đâu. Muốn cứu hần à? Phá được kết giới của ta đi rồi tính.

Thiên, Vy Ái cùng Hoàng thấy giáo sư Triễn bị kết giới cản lại, đánh bật ra cũng liền nhanh chóng chạy đến đỡ dậy. Bốn người chẳng biết làm gì hơn ngoài đứng đó nhìn Lâm bị Hắc đạo nhân giết chết, dùng máu để mở phong ấn chiếc hộp hần đã đặt dưới chân Lâm.

Ngước lên nhìn ánh mặt trăng, Nguyễn Triễn thở dài:

- Xin lỗi Chung đại ca! Đệ không thể cứu được cháu trai của huynh rồi!

“Ha...ha...ha! Lâm, hãy nhắm mắt và cảm nhận luồng sức mạnh chảy trong dòng máu của mình. Hãy cố tập trung tinh thần...!” - Một giọng nói văng vẳng trong đầu Lâm, giọng nói rất quen thuộc...

Lâm nhắm mắt, cố tập trung tinh thần. Lâm nhận ra dường như có một luồng sinh khí mạnh mẽ đang tuôn trào trong cơ thể nhưng khó mà kiểm soát được.

Giờ Tý vừa đến, tên Hắc đạo nhân ngước lên trời, giơ cao lưỡi dao nhắm vào cổ Lâm đâm mạnh xuống.

- Khôngggg! – Nguyễn Triễn tuyệt vọng nhìn theo tay hần.

Lâm bất ngờ mở mắt, ánh mắt sắc lạnh nhìn thẳng vào lưỡi dao. Một luồng năng lượng vô hình đẩy văng lưỡi dao ra trước sự bất ngờ của Hắc đạo nhân. Lão giật lui vài bước rồi nhìn Lâm với ánh mắt đầy nghi hoặc.

Lâm gồng mạnh cơ thể, sợi xích đang trói cậu bắn tung toé, Lâm nhìn hai tay mình rồi lại nhìn Hắc đạo nhân:

- Đã lâu không gặp, Hắc đạo nhân.

- Người...người không phải chứ? Là...Mạc Chung?

-Còn nữa-

2 chap liên tiếp để chuẩn bị cho chap cuối nhé m.n kkk

27. Chương 27: Kết Thúc

Chương cuối nên độ dài sẽ được cải thiện:v

- Đúng vậy! Mới đây cũng hai mươi năm rồi nhỉ?

Nói rồi, Lâm...à không, là ông nội của Lâm đang trong thân xác cháu mình đưa tay ra phía trước phát mạnh. Vòng kết giới bao bọc bệ đá bỗng hiện lên như một chiếc lồng thủy tinh rồi vỡ nát sau đó.

Lúc này, từ giữa không trung bỗng xuất hiện hai thanh niên mặc vest trắng và đen từ từ hạ xuống cạnh Nguyễn Triển.

- Kính chào hai vị, Hắc Bạch Vô Thường! – Thiên, Vy Ái và Hoàng cung kính cúi chào hai thanh niên vừa xuất hiện.

Cả hai xuất hiện với hình dáng khác xa những gì con người ta tưởng tượng. Bạch Vô Thường mặc bộ vest trắng, tóc dài nhuộm trắng dài tận ngực và nhìn khuôn mặt vô cùng khôi ngô tuấn tú cùng thân hình cao ráo khó cưỡng, nụ cười nửa miệng luôn nằm trên khuôn mặt lại càng tôn thêm vẻ “soái ca”. Hắc Vô Thường thì lại mặc bộ vest đen cùng mái tóc đen dài óng che kín nửa mặt khá bí ẩn nhưng vẫn lộ ra một vẻ đẹp khó tả.

Hắc đạo nhân hoàn toàn kinh ngạc trước những diễn biến vừa rồi, lão lắp bắp trong miệng rồi quay đầu định bỏ trốn.

- Chạy đi đâu? Dương thọ của ngươi đã sắp hết rồi, có trốn đằng trời.

Hắc Bạch Vô Thường bỗng đưa tay ra khoảng không phí trước. Từ đó xuất hiện hai thanh kiếm, một trắng, một đen nằm gọn trên tay họ. Cả hai nhún chân nhảy lên đuổi theo Hắc đạo nhân, Mạc Chung – lúc này đang trong thân thể của Lâm cũng nhanh chóng đuổi theo, cánh tay phải là một dòng điện chạy bao bọc với âm thanh “xoẹt xoẹt”. Riêng Nguyễn Triển lại yêu cầu Thiên, Hoàng và Vy Ái trở về, một lúc sau ông cũng mau chóng đuổi theo.

(Từ đoạn này em viết Chung thì chính là Lâm nhé m.n)

Hai thanh kiếm trắng đen bay lượn, uốn quanh vài vòng rồi lao thẳng vào giữa lưng tên Hắc đạo nhân, may mắn lần này hắn lại kịp nhảy tránh sang một bên. Chung từ sau lao đến, hai tay bắt ấn chỉ thẳng; Nguyễn Triển từ xuất hiện ngay bên cạnh đưa tay vẽ gì đó vào không khí. Hai người nhìn nhau rồi gật đầu tung đòn:

- PHONG LÔI LỆNH!

Tia sét từ tay Mạc Chung phóng ra, hoà hợp với luồng lốc xoáy của giáo sư Triển lao đến. Hắc đạo nhân nhanh chóng lấy ra hai lá bùa tím, kẹp vào lưỡi phi tiêu phóng thẳng.

“ẦM...” khi hai lá bùa vừa chạm đến luồng lốc kia cũng là lúc một vụ nổ cực lớn xảy ra làm rung chuyển cả mặt đạo. Mạc Chung đáp xuống đất, đối diện với Hắc đạo nhân nhìn hắn:

- Bao năm không gặp, phong độ vẫn không thay đổi đấy nhỉ!

Hắc đạo nhân không đáp, cũng phải; bây giờ hắn chỉ đang cố tìm cách sống sót thì lấy đâu ra tâm trí mà trả lời. Hắn lúc này chỉ có một mình trong khi Hắc Bạch Vô Thường cùng Nguyễn Triển và Mạc Chung lại quá mạnh, thực lực quá chênh lệch.

Hắc Vô Thường đón lấy thanh kiếm đang quay lại phía mình rồi nhanh chóng lao đến Hắc đạo nhân, Bạch Vô Thường cũng yểm trợ ngay phía sau; Mạc Chung và Nguyễn Triển chia ra hai bên bao vây lấy Hắc đạo nhân.

“Phập...” Hai lưỡi kiếm đồng loạt chém vào hai bên vai Hắc đạo nhân, Hắc Bạch Vô Thường nhảy ra sau vài bước để Mạc Chung và Nguyễn Triển tung đòn quyết định.

- PHONG LÔI LỆNH!

Lần này thì cơn lốc chứa những tia sét đánh thẳng vào hắn, thổi bay hắn vào góc tường. Tưởng như Hắc đạo nhân đã mất mạng sau đòn đó, nhưng không! Hắn lồm cồm chống tay đứng dậy, ho ra một ngụm máu đen ngòm rồi ngược nhìn bốn người họ. Cả bốn người hết sức sửng sốt, bởi người thường...không...kể cả bán thần cũng không thể chịu nổi đòn vừa rồi do Hắc Bạch song kiếm gây ra, chưa kể còn có cả Phong lôi lệnh bồi thêm vào...

Hắc đạo nhân nhìn xuống vai mình, hắn nhún vai một cái, hai thanh kiếm bật ra lao về Hắc Bạch Vô Thường. Hai người nhanh chóng bắt được cán kiếm xoay một vòng do lực phóng quá mạnh rồi thủ thế.

Hắc đạo nhân lúc này toát ra một luồng yêu khí mạnh mẽ, xung quanh cơ thể được bao trùm một làn khói đen. Những móng tay sắc nhọn phát triển dài ra, da thịt có vẻ như thối rữa đi, khuôn mặt teo tóp lại trở ra đôi gò má và hốc mắt trông như một xác ướp lâu năm vậy.

- Là mùi của cương thi...không chỉ có vậy, còn có mùi của hành thi nữa! – Mạc Chung nhìn ba người còn lại nói.

- Đúng là không thể xem thường hắn được. Hiện giờ hắn vừa là con người, vừa là hành thi lại vừa là cương thi, vốn không thuộc về tam giới nữa rồi. Chúng ta phải mau chóng tiêu diệt hắn, không thể để hắn gây họa về sau! – Bạch Vô Thường xoa lưỡi kiếm trắng tinh của mình nói.

Hắc Bạch Vô Thường nhìn nhau, khẽ gật đầu rồi nhắm mắt lại, cơ thể dần dần biến đổi: lưỡi của Bạch Vô Thường bắt đầu dài ra đến tận ngực, làn da của Hắc Vô Thường thì bắt đầu đen sạm lại, trên đầu cả hai xuất hiện chiếc mũ cao, của Bạch Vô Thường thì đề 4 chữ: “Người cũng đến rồi”, Hắc Vô Thường là: “Đang đến bắt người”. Và bộ vest mà hai người đang mặc cũng biến mất, thay vào đó là hai bộ quần áo trắng đen cổ trang như ta thường thấy trên phim ảnh.

Hắc Bạch Vô Thường lao đến phía Hắc đạo nhân, hai lưỡi kiếm chìa thẳng nhằm vào cơ thể hắn:

- TỬ VONG TUYỀN PHÁN!

Hai thanh kiếm một lần nữa đâm vào Hắc đạo nhân, nhằm vào giữa ngực. Nhưng không đơn giản, Hắc Bạch song kiếm không thể xuyên thủng được vào lồng ngực hắn. Mau chóng, cả hai lui về phía sau, như lần trước, Mạc Chung và Nguyễn Triển lao đến tung đòn, mục đích là để Hắc đạo nhân không có nhiều thời gian xoay sở.

- Kim quang lệnh!

Một lưỡi đao lớn hư hư ảo ảo xuất hiện giữa hai người, phát ra ánh sáng chói lòa khiến Hắc Bạch Vô Thường cũng phải lấy áo che mắt lại.

Hắc đạo nhân vẫn đứng đó, hai tay chấp lại bắt lấy lưỡi đao đang ở ngay trước mặt mình. Mạc Chung đưa hai ngón tay phải lên, trích máu viết lên không trung rồi điểm máu vào lưỡi đao:

- Lôi kim lệnh!

Nguyễn Triển vội rút tay ra khỏi lưỡi đao hư ảo ấy, một dòng điện cực mạnh chạy xoẹt qua lưỡi đao truyền thẳng vào hai tay Hắc đạo nhân khiến tay hắn bốc khói xì xèo. Hắc đạo nhân buộc phải buông lưỡi đao và nhảy sang trái né tránh, nhưng trong lúc vô ý đã bị trúng một đao vào vai trái khiến cánh tay gần như đứt lìa ra.

Sau khi dùng đến dòng lôi điện cực mạnh kia (cường độ tính bởi công thức $I=U/R$ đơn vị Ampe...ủa lộn...giờ đâu phải lúc học Lý). Ông nội của Lâm có vẻ đã kiệt sức, chỉ kịp lui về sau Hắc Bạch Vô Thường rồi gục xuống:

- Cơ thể của thằng nhóc này vẫn chưa hoàn thiện, có lẽ mình hơi quá sức rồi! – Mạc Chung nói khẽ rồi gục xuống bất tỉnh.

Hắc Bạch Vô Thường cũng không quan tâm gì mấy, việc chính của họ bây giờ là bắt cho bằng được Hắc đạo nhân về quy án. Họ nhanh chóng lấy lại tư thế chiến đấu, giáo sư Triển lúc này đang đấu tay đôi với tên Hắc đạo nhân và có vẻ đã giành được ưu thế.

Nguyễn Triển vùng tay tạo ra một lưỡi kiếm lia thẳng xuống chém rời hẳn tay trái Hắc đạo nhân ra, lúc này hẳn chỉ còn một tay. Theo lẽ thường thì sẽ ngắt xỉu hoặc ngổm ngay do mất máu nhưng Hắc đạo nhân vẫn có vẻ khá bình tĩnh. Nhân lúc Nguyễn Triển không cảnh giác, hẳn lao đến tung ngay một cước vào bụng đánh ông vắng xa, may là Hắc Vô Thường kịp chạy đến đỡ lấy.

- Ngũ Lôi Sấm! Chỉ còn cách đó mới có thể diệt được thân xác tên này! – Bạch Vô Thường nhìn Nguyễn Triển.

- Nhưng như vậy sẽ có thể gây hại cho hai vị, Ngũ Lôi Sấm sẽ...

- Không sao! Ông cứ mượn Ngũ Lôi Sấm xuống, chúng tôi sẽ không sao!

Nói rồi Hắc Bạch Vô Thường lao đến, hai thanh kiếm liên tục chém vào cơ thể Hắc đạo nhân. Lần này thì hẳn không đứng yên nữa mà liên tục né tránh và lợi dụng cơ hội phản đòn. Suốt mười lăm phút rượt đuổi liên hồi, hai bên đều đã có dấu hiệu mệt mỏi.

Lúc này, Nguyễn Triển đứng giữa căn phòng, lập một đàn phép nhỏ dưới đất. Chung quanh cắm cờ ngũ sắc, hai ngọn đèn được thắp sáng đặt ở giữa đàn phép bên cạnh chén gạo nếp và một ống nhang. Nguyễn Triển bắt quyết đọc lớn:

- "Lạy Ngọc Hoàng Đại Đế!

Lạy Tam Thánh Thiên Tôn!

Con xin được phép mượn sấm của Thiên Lô trợ giúp diệt yêu tà trừ hại cho dân!

Xin được thỉnh Ngũ Lôi Sấm diệt yêu nghiệt trừ gian tà!"

Tức thì, một vụ nổ lớn xảy ra ngay trên nóc mặt đạo, một mảng bê tông lớn rơi xuống ngay trên đầu Nguyễn Triển nhưng nhanh chóng bị một luồng sấm đánh vỡ tan không gây nguy hại cho ông. Lúc này Hắc Bạch Vô Thường ghép hai thanh kiếm làm một lợi dụng sơ hở đâm vào giữa ngực Hắc đạo nhân, hai thanh kiếm xuyên qua tận lưng hẳn. Mau chóng, Vô Thường Nhị Gia đẩy hẳn bay về phía Nguyễn Triển rồi biến mất.

Một tia sét cực mạnh từ trên đánh thẳng xuống giữa đầu Hắc đạo nhân, cơ thể hẳn bùng cháy dữ dội; Hắc đạo nhân vùng vẫy một lúc rồi khụy xuống gục đầu. Cơ thể tan rã cuốn theo gió biến mất. Do cần bắt hẳn về địa phủ quy tội nên Nguyễn Triển đã chủ động không tổn hại đến linh hồn Hắc đạo nhân. Lúc này Hắc Bạch Vô Thường xuất hiện cùng sợi xích trói phần hồn của hẳn lại, hẳn vẫn vùng vẫy nhưng hồn phách thì làm sao mà thoát khỏi tay Đại Nhị lão gia được. Hắc Bạch Vô Thường cúi đầu chào Nguyễn Triển:

- Đa tạ ngài, cuối cùng hẳn cũng phải chịu tội về những hành vi của mình rồi!

- Không! Người được cảm ơn phải là hai vị mới đúng, hai vị ra về thông thả. Cho tôi gửi lời thăm Mạc Chung ở dưới đó nhé!

Một tháng sau...

- Như vậy là sao hả Lâm? Có mỗi Cửu tự ấn quyết mà học mãi vẫn không xong! Có đứng lại không thì bảo?

- Thiên vác gậy đuổi theo lâm chạy vòng quanh sân thể dục vào buổi tối. Phía xa xa là bọn Cường, Nam, Tuấn và Hoàng đang ôm bụng cười ngả nghiêng.

- Trời ơi! Ai đó cứu với! – Lâm hét thất thanh ôm hông chạy thì bỗng vấp chân ngã ầm xuống đất.

-THE END-

Cám ơn mọi người đã đọc đến đây ^.^

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-si-kinh-ky>